

SELECȚIE DE PRACTICĂ JUDICIARĂ ÎN MATERIE PENALĂ A CURȚII DE APPEL TÂRGU-MUREȘ

(ianuarie-martie 2022)

Drept procesual penal Drept penal.

1. Dreptul la apărare. Aducerea la cunoștință a naturii și cauzei acuzației. Corectarea viciilor rechizitoriului după finalizarea procedurii de cameră preliminară. Momentul de la care se reia judecata.

- Cod de procedură penală art. 421 pct. 2 lit. b) teza II;
- CJUE, Hotărârea din 12 februarie 2020, Kolev și alții, C-704/18, EU:C:2020:92
- Hotărârea din 21 octombrie 2021, ZX, C-282/20, EU:C:2021:874,
- Hotărârea din 13 iunie 2019, Moro, C-646/17, EU:C:2019:489

O garanție esențială a dreptului la un proces echitabil este asigurată de respectarea dreptului la apărare a celui suspectat sau acuzat de comiterea unei infracțiuni. O componentă importantă a acestei garanții este tocmai dreptul suspectului ori acuzatului de a fi informat de către autoritățile judiciare cu promptitudine, în mod detaliat și într-o limbă pe care o înțelege asupra naturii și cauzei acuzației. Prin natura acuzației se înțelege încadrarea juridică dată faptei de care este învinuită persoana iar prin cauza acuzației se înțelege faptele materiale și împrejurările de fapt care constituie obiectul învinuirii.

În ceea ce privește momentul în care trebuie asigurat inculpatului beneficiul dreptului la informare, în principiu, acesta este cel târziu înainte ca instanța penală să înceapă examinarea acuzației pe fond și să deschidă dezbaterile. Într-o procedura penală derulată în fața autorităților judiciare române, rechizitoriul procurorului îndeplinește o dublă funcție: nu doar fixează limitele obiectului judecării, ci în același timp oferă inculpatului detaliile adecvate asupra naturii și cauzei acuzației. Din această perspectivă, rechizitoriul trebuie să conțină într-o manieră comprehensibilă atât pentru profesioniștii dreptului, dar și pentru profani patru elemente esențiale, rezumate în indicarea și explicarea celor patru "C", adică: Cine, Ce, Când și Cum.

Cu toate că legislația națională nu prevede un remediu pentru corectarea viciilor rechizitoriului după finalizarea procedurii de cameră preliminară și pe durata judecării, în jurisprudența sa recentă, CJUE a statornicit prin Hotărârea din 21 octombrie 2021, ZX, C-282/20, EU:C:2021:874 că „articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale care nu prevede o cale procedurală ce permite să se remedieze după ședința preliminară într-o cauză penală neclaritățile și lacunele din conținutul rechizitoriului care aduc atingere dreptului persoanei acuzate de a i se comunica informații detaliate cu privire la acuzare”.

Totodată, aceleași dispoziții legale unionale „trebuie interpretate în sensul că instanța de trimitere este obligată să efectueze, în măsura posibilului, o interpretare conformă a legislației naționale privind modificarea acuzării care să permită procurorului să remedieze neclaritățile și lacunele din conținutul rechizitoriului în cadrul ședinței de judecată, protejând în același timp în mod activ și real dreptul la apărare al persoanei acuzate. Numai în cazul în

care consideră că o interpretare conformă în acest sens nu este posibilă, instanța de trimitere trebuie să lase neaplicată dispoziția națională care interzice suspendarea procedurii judiciare și trimiterea cauzei la procuror pentru ca acesta să întocmească un nou rechizitoriu”.

Cauza se va relua din etapa judecătii în primă instanță și nu din faza de cameră preliminară, întrucât, în absența intervenirii oricărui element nou de la data rămânerii definitive a încheierii prin care s-a finalizat procedura de cameră preliminară și până în prezent și în lipsa constatării vreunei nulități absolute care să se fi strecurat în procedura de cameră preliminară și care să lovească prin ricoșeu și actele de judecată, încheierea judecătorului de cameră preliminară, deși nu are autoritate de lucru judecat, căci nu dezleagă fondul pricinii, reprezintă o hotărâre penală definitivă care provine de la autoritatea judecătorească și se bucură astfel pe deplin de stabilitate, neexistând nici un temei legal pentru ca instanța de apel să o desființeze.

În al doilea rând, reluarea judecătii în primă instanță constituie modalitatea potrivită să asigure în cauză exercitarea drepturilor conferite de dreptul Uniunii Europene și nu face imposibil în practică sau excesiv de dificilă exercițiul acestor drepturi.

***Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie,
Decizia penală nr. 35/A/17 ianuarie 2022***

Prin cererile înregistrate la această instanță la data de 20 mai 2021, Parchetul de pe lângă Judecătoria Toplița, partea civilă A.N.A.F., D.G.R.F.P.B., A.J.F.P.H. și inculpații D.D., D.F.V., H.M., C.I., S.C. și G.I. au declarat apel împotriva sentinței penale nr. x/25 martie 2021 pronunțate de Judecătoria Toplița în dosarul nr. x/326/2018.

În motivarea apelului, Parchetul de pe lângă Judecătoria Toplița a contestat legalitatea și temeinicia sentinței Judecătoriei Toplița, solicitând:

a) cu privire la inculpatul G.I., pronunțarea unei soluții de condamnare sub aspectul comiterii infracțiunilor de complicitate la infracțiunea prev. art. 452 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 227/2015, complicitate la contrabandă prev. de art. 48 alin. 1 C.pen. rap la art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006, raportat la art. 274 din Legea 86/2006, susținând că sunt îndeplinite condițiile de condamnare în privința acestor fapte.

În ceea ce privește infracțiunile prevăzute de art. 452 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 227/2015 și cea de complicitate prev. de art. 48 alin. 1 raportat la art. 452 lit. b) din Legea nr. 227/2015, a solicitat achitarea inculpatului în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, pe motivul că fapta nu este prevăzută de legea penală, fiind absorbită de infracțiunea de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea art. 274 din Legea nr. 86/2006.

b) cu privire la inculpații S.C. și H.M., pronunțarea unei soluții de condamnare sub aspectul comiterii infracțiunilor de complicitate la infracțiunea prev. art. 452 alin. 1 lit. b) și h) din Legea nr. 227/2015, complicitate la contrabandă prev. de art. 48 alin. 1 C.pen. raportat la art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006, raportat la art. 274 din Legea 86/2006, respectiv a infracțiunii prevăzute de art. 452 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 224/2015, arătând din probele administrate în cauză susțin acuzele aduse acestor inculpați.

c) cu privire la inculpatul C.I., pronunțarea unei soluții de condamnare sub aspectul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 452 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 224/2015.

În ceea ce privește infracțiunea de contrabandă, prevăzută de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 reținută de instanța de prim grad, parchetul a susținut că sentința atacată este nelegală, întrucât inculpatul a fost condamnat pentru o altă faptă decât cea reținută în sarcina sa, respectiv infracțiunea de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 cu

aplicarea art. 274 din Legea nr. 86/2006, fără a se pune în discuție și fără a se proceda la o eventuală schimbare a încadrării juridice.

De asemenea, s-a susținut că în privința aceluiași inculpat, legalitatea sentinței judecătorești este afectată și pentru motivul că nu au fost indicate două entități din comunitate unde acesta urmează să presteze muncă neremunerată în folosul comunității, conform art. 93 alin. 3 Cod penal.

d) cu privire la inculpatul D.D., pronunțarea unei soluții de condamnare sub aspectul comiterii infracțiunii de complicitate la infracțiunea prev. art. 452 alin. 1 lit. b) și h) din Legea nr. 227/2015 și complicitate la contrabandă prev. de art. 48 alin. 1 C.pen. rap la art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006, raportat la art. 274 din Legea 86/2006.

În ceea ce privește infracțiunea de contrabandă, prevăzută de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 reținută de instanța de prim grad, similar inculpatului C.I., parchetul a susținut că sentința atacată este nelegală, întrucât inculpatul a fost condamnat pentru o altă faptă decât cea reținută în sarcina sa, respectiv infracțiunea de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea art. 274 din Legea nr. 86/2006, fără a se pune în discuție și fără a se proceda la o eventuală schimbare a încadrării juridice.

e) cu privire la inculpatul D.F.V., pronunțarea unei soluții de condamnare sub aspectul comiterii infracțiunii de complicitate la infracțiunea prev. art. 452 alin. 1 lit. b) și h) din Legea nr. 227/2015, complicitate la contrabandă prev. de art. 48 alin. 1 C.pen. rap la art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006, raportat la art. 274 din Legea 86/2006, respectiv a infracțiunii prevăzute de art. 452 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 227/2015 susținând că sunt îndeplinite condițiile de condamnare în privința acestor fapte.

Partea civilă A.N.A.F., D.G.R.F.P.B., A.J.F.P.H., în motivarea apelului său, a criticat temeinicia sentinței penale atacate sub aspectul modalității de soluționare a acțiunii civile alăturate celei penale, solicitând obligarea inculpaților la plata dobânzilor și penalităților de întârziere de la data scadenței și până la data recuperării integrale a prejudiciului.

Inculpații G.I. și C.I., în motivarea apelurilor declarate, au criticat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, susținând în esență că, în cauză nu sunt îndeplinite condițiile angajării răspunderii lor penale în ceea ce privește infracțiunile de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea art. 274 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea art. 41 alin. 1 coroborat cu art. 43 alin. 5 C.pen (în cazul lui G.I.) și contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 (în cazul lui C.I.), întrucât în cauză nu s-a făcut dovada, dincolo de orice îndoială rezonabilă că ar fi comis faptele reținute în sarcina lor.

Inculpații D.D. și D.F.V., prin calea ordinară de atac exercitată, au criticat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, susținând în esență că, în cauză nu sunt îndeplinite condițiile angajării răspunderii lor penale în ceea ce privește infracțiunea de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea art. 274 din Legea nr. 86/2006, întrucât în cauză nu s-a făcut dovada, dincolo de orice îndoială rezonabilă că au comis fapta reținută în sarcina lor. În subsidiar, au solicitat schimbarea încadrării juridice din forma agravată a infracțiunii, în forma simplă prevăzută de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 și reindividualizarea pedepsei stabilite de instanța de prim grad, prin reducerea cuantumului acestuia.

Critica de nelegalitate comună invocată de inculpații G.I., C.I., D.D. și D.F.V. a fost îndreptată împotriva opțiunii instanței de fond de a valorifica transcrierile interceptărilor convorbirilor telefonice fără ca acestea să fie certificate pentru autenticitate de procuror și fără a proceda ea însăși la verificarea autenticității acestora, prin confruntarea cu originalul a transcrierilor. De altfel, aceste critici au fost ridicate încă în etapa camerei preliminare, inculpații solicitând excluderea acestei probe.

Inculpata S.C. a criticat temeinicia sentinței penale atacate sub aspectul condamnării sale pentru infracțiunea de contrabandă prev. și ped. de art. 270 alin. 3 coroborat cu art. 274 din Legea 86/2006, susținând că întreg eșafodajul probator conduce spre concluzia aplicării legislației generale în materie, respectiv a dispozițiilor art. 452 alin. 1 lit. h) din Codul fiscal. În acest sens a solicitat schimbarea încadrării juridice date faptei reținute în actul de acuzare, din infracțiunea de contrabandă prev. și ped. de art. 270 alin. 3 coroborat cu art. 274 din Legea 86/2006 în infracțiunea prev. și ped. de art. 452 alin. (2) lit. h) Cod Fiscal constând în deținere/comercializare țigarete, ca urmare a aplicării Deciziei LC.CJ., 32/2015 și R.I.L 17/2013 și stabilirea unei pedepse în privința acestei fapte, cu suspendarea sub supraveghere a executării acesteia, susținând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 91 C.pen.

Inculpatul H.M. a criticat sentința primei instanțe sub aspectul legalității ei, solicitând desființarea acesteia și trimiterea cauzei spre rejudecare Judecătoriei Toplița. În motivare, a arătat în primul rând că sentința apelată nu este motivată în mod corespunzător, iar în al doilea rând, i s-a încălcat dreptul de a fi informat cu privire la acuzația ce i se aduce, în contextul în care prin sentința atacată, a fost condamnat pentru o altă faptă decât cea pentru care a fost trimis în judecată prin rechizitoriu, fără ca în prealabil să fi fost pus în discuție și fără a se proceda la o eventuală schimbare a încadrării juridice. Astfel, deși prin actul de sesizare al instanței, s-a dispus trimiterea sa în judecată sub aspectul comiterii infracțiunii de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006, a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea agravantei prev. de art. 274 din Legea nr. 86/2006.

Analizând apelurile pendinte, prin prisma materialului dosarului nr. x/326/2018 al Judecătoriei Toplița, a motivelor invocate, a susținerilor și concluziilor reprezentantului Ministerului Public și părților, precum și din oficiu, în limitele efectului devolutiv, au fost reținute următoarele:

Prin sentința penală nr. x/25 martie 2021, Judecătoria Toplița:

-în temeiul art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen. l-a achitat pe inculpatul G.I. pentru săvârșirea următoarelor infracțiuni: cea prevăzută de art. 452 alin. 1 lit. h) din Legea 227/2015; complicitate prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 452 alin. 1 lit. b) și h) din Legea nr. 227/2015 și complicitate la infracțiunea de Contrabandă prevăzută de art. 48 alin. 1 C.pen. rap la art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006, cu aplicarea art. 274 din Legea 86/2006,

-în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.pen. și art. 404 alin. 1 și 2 teza I C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul G.I. la pedeapsa de 7 ani și 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de Contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea art. 274 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea art. 41 alin. 1 coroborat cu art. 43 alin. 5 C.pen.

-în temeiul art. 67 alin. 2 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b și alin. 3 C.pen. a interzis inculpatului G.I., cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 5 ani care va începe după executarea pedepsei închisorii conform art. 68 alin. 1 lit. c C.pen.

-în temeiul art. 404 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 65 alin. 1 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b C.pen. a interzis inculpatului G.I., cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se va executa pot. art. 65 alin. 3 C.pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 112 lit. a) C.pen. a dispus confiscarea celor 1.500 pachete de țigarete marca Marble ridicate de la inculpat cu ocazia efectuării percheziției domiciliare.

-în temeiul art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 și 25 C.proc.pen., cu reținerea art. 1357 C.civ., a admis acțiunea civilă exercitată de partea civilă Statul român, prin ANAF-DGRFP Brașov și l-a obligat pe inculpat la plata în favoarea acesteia a sumei de 18.969 lei reprezentând accize.

-în temeiul art. 398 raportat la art. 274 alin. 1 C.proc.pen. l-a obligat pe inculpat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în cuantum de 500 de lei.

-în temeiul art. 398 raportat la art. 274 alin. 1 teza a 2-a C.proc.pen., a dispus rămânerea în sarcina statului a cheltuielilor cu onorariul avocatului desemnat din oficiu.

-în temeiul art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen. a achitat-o pe inculpata S.C., pentru săvârșirea următoarelor infracțiuni: cea prevăzută de art. 452 alin. 1 lit. b) din Legea 227/2015; complicitate prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 452 alin. 1 lit. b) și h) din Legea nr. 227/2015 și complicitate la infracțiunea de Contrabandă prevăzută de art. 48 alin. 1 C.pen. rap la art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006, cu aplicarea art. 274 din Legea 86/2006.

-în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.pen. și art. 404 alin. 1 și 2 teza I C.pr.pen., a condamnat-o pe inculpata S.C. la pedeapsa de 5 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de Contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea art. 274 din Legea nr. 86/2006.

-în temeiul art. 67 alin. 2 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b și alin. 3 C.pen. a interzis inculpatei S.C., cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 5 ani care va începe după executarea pedepsei închisorii conform art. 68 alin. 1 lit. c C.pen.

-în temeiul art. 404 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 65 alin. 1 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b C.pen. a interzis inculpatei S.C., cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea dreptului de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se va executa pot. art. 65 alin. 3 C.pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

-în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.pen. și art. 404 alin. 1 și 2 teza I C.pr.pen., a condamnat-o pe inculpata S.C. la pedeapsa de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 452 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 227/2015.

-în temeiul art. 38 alin. 1 C.pen., a constatat că cele două infracțiuni au fost săvârșite în condițiile concursului real de infracțiuni.

-în temeiul art. 38 alin. 1 – art. 39 alin. 1 lit. b) C.pen. a contopit pedepsele de mai sus, stabilind pedeapsa cea mai grea de 5 ani, la care a adăugat un spor de o treime din durata celeilalte pedepse (1 an), în final urmând ca inculpata să execute o pedeapsă de 5 ani și 4 luni închisoare, în regim de detenție.

-în temeiul art. 67 alin. 2 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b și alin. 3 C.pen., a dispus ca, pe lângă pedeapsa principală, inculpata S.C. să execute și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constând în exercitarea dreptului de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 5 ani care va începe după executarea pedepsei închisorii conform art. 68 alin. 1 lit. c C.pen.

-în temeiul art. 404 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 65 alin. 1 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b C.pen. a dispus ca inculpata S.C. să execute și pedeapsa accesorie a interzicerii unor drepturi constând în exercitarea dreptului de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se va executa pot. art. 65 alin. 3 C.pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de

condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 112 lit. a) C.pen. a dispus confiscarea celor 1.028 pachete de țigarete (504 pachete țigarete marca Marble și 524 pachete țigarete marca METRO) ridicate de la inculpată cu ocazia efectuării percheziției domiciliare.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 112 lit. a) C.pen. a dispus confiscarea celor 300 flacoane a câte un litru fiecare conținând alcool etilic ridicate de la inculpată cu ocazia efectuării percheziției domiciliare.

-în temeiul art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 și 25 C.proc.pen., cu reținerea art. 1357 C.civ., a admis acțiunea civilă exercitată de partea civilă Statul român, prin ANAF-DGRFP Brașov și a obligat-o pe inculpată la plata în favoarea acesteia a sumei de 19.984 lei reprezentând accize.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 249 alin. 5 C.pr.pen. a menținut măsura asiguratorie a sechestrului asupra sumei de 5.163 de lei și 130 de euro consemnată la CEC Bank.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. f) rap. la art. 162 alin. 5 C.pr.pen. a dispus restituirea către inculpată, la rămânerea definitivă a sentinței, a mijlocului material de probă constând în telefonul mobil marca Alcatel One Touch Pixi de culoare neagră.

-în temeiul art. 398 raportat la art. 274 alin. 1 C.proc.pen. a obligat inculpata la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în cuantum de 500 de lei.

-în temeiul art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen. l-a achitat pe inculpatul H.M. pentru următoarele infracțiuni: cea prevăzută de art. 452 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 227/2015; complicitate prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 452 alin. 1 lit. b) și h) din Legea nr. 227/2015 și complicitate la infracțiunea de Contrabandă prevăzută de art. 48 alin. 1 C.pen. rap la art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006, cu aplicarea art. 274 din Legea 86/2006.

-în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.pen. și art. 404 alin. 1 și 2 teza I C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul H.M. la pedeapsa de 5 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de Contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea art. 274 din Legea nr. 86/2006.

-în temeiul art. 67 alin. 2 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b și alin. 3 C.pen. a interzis inculpatului H.M., cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 5 ani care va începe după executarea pedepsei închisorii conform art. 68 alin. 1 lit. c C.pen.

-în temeiul art. 404 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 65 alin. 1 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b C.pen. a interzis inculpatului H.M., cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se va executa pot. art. 65 alin. 3 C.pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

-în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.pen. și art. 404 alin. 1 și 2 teza I C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul H.M. la pedeapsa de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 452 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 227/2015.

-în temeiul art. 38 alin. 1 C.pen. a constatat că cele două infracțiuni au fost săvârșite în condițiile concursului real de infracțiuni.

-în temeiul art. 38 alin. 1 – art. 39 alin. 1 lit. b) C.pen. a contopit pedepsele de mai sus, stabilind pedeapsa cea mai grea de 5 ani, la care a adăugat un spor de o treime din durata celeilalte pedepse (1 an), în final urmând ca inculpatul să execute o pedeapsă de 5 ani și 4 luni închisoare, în regim de detenție.

-în temeiul art. 67 alin. 2 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b și alin. 3 C.pen., a dispus ca, pe lângă pedeapsa principală, inculpatul să execute și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constând în exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 5 ani care va începe după executarea pedepsei închisorii conform art. 68 alin. 1 lit. c C.pen.

-în temeiul art. 404 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 65 alin. 1 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b C.pen., a dispus ca inculpatul să execute și pedeapsa accesorie a interzicerii unor drepturi constând în exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se va executa pot. art. 65 alin. 3 C.pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 112 lit. a) C.pen. a dispus confiscarea celor 454 pachete de țigarete (410 pachete țigarete marca MARBLE, 42 pachete țigarete marca COMPLIMENT, 1 pachet țigarete marca MARVEL, 1 pachet țigarete (conținând 17 buc. țigarete) marca ROTHMANS) ridicate de la inculpat cu ocazia efectuării percheziției domiciliare.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 112 lit. a) C.pen. a dispus confiscarea celor 170 flacoane a câte un litru fiecare conținând alcool etilic ridicate de la inculpat cu ocazia efectuării percheziției domiciliare.

-în temeiul art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 și 25 C.proc.pen., cu reținerea art. 1357 C.civ., a admis acțiunea civilă exercitată de partea civilă Statul român, prin ANAF-DGRFP Brașov și l-a obligat pe inculpat la plata în favoarea acesteia a sumei de 9.968 lei reprezentând accize.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 249 alin. 5 C.pr.pen. a menținut măsura asiguratorie a sechestrului asupra sumei de 8.103 lei și 350 de euro consemnată la CEC Bank.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. f) rap. la art. 162 alin. 5 C.pr.pen. a dispus restituirea către inculpat, la rămânerea definitivă a sentinței, a mijlocului material de probă constând în telefonul mobil marca Huawei de culoare neagră cu cartelă SIM Orange seria 1401150533.

-în temeiul art. 398 raportat la art. 274 alin. 1 C.proc.pen. l-a obligat pe inculpat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în cuantum de 500 de lei.

-în temeiul art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen. l-a achitat pe inculpatul C.I. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 452 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 227/2015.

-în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.pen. și art. 404 alin. 1 și 2 teza I C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul C.I. la pedeapsa de 2 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de Contrabandă prevăzută de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006.

-în temeiul art. 67 alin. 2 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b și alin. 3 C.pen. a interzis inculpatului C.I., cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 2 ani care va începe după executarea pedepsei închisorii conform art. 68 alin. 1 lit. c C.pen.

-în temeiul art. 404 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 65 alin. 1 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b C.pen. a interzis inculpatului C.I., cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se va executa pot. art. 65 alin. 3 C.pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

-în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.pen. și art. 404 alin. 1 și 2 teza I C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul C.I. la pedeapsa de 2 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 452 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 227/2015.

-în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.pen. și art. 404 alin. 1 și 2 teza I C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul C.I. la pedeapsa de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 452 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 227/2015.

-în temeiul art. 38 alin. 1 C.pen. a constatat că cele trei infracțiuni au fost săvârșite în condițiile concursului real de infracțiuni.

-în temeiul art. 38 alin. 1 – art. 39 alin. 1 lit. b) C.pen. a contopit pedepsele de mai sus, stabilind pedeapsa cea mai grea de 2 ani, la care a adăugat un spor de o treime din durata celorlalte pedepse (1 an), în final urmând ca inculpatul să execute o pedeapsă de 3 ani închisoare.

-în temeiul art. 67 alin. 2 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b și alin. 3 C.pen., a dispus ca, pe lângă pedeapsa principală, inculpatul să execute și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constând în exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 5 ani care va începe după executarea pedepsei închisorii conform art. 68 alin. 1 lit. c C.pen.

-în temeiul art. 404 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 65 alin. 1 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b C.pen., a dispus ca inculpatul să execute și pedeapsa accesorie a interzicerii unor drepturi constând în exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se va executa pot. art. 65 alin. 3 C.pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

-în temeiul art. 91 alin. 1 C.pen. a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și stabilește un termen de supraveghere de 3 ani conform art. 92 Cod penal.

-în temeiul art. 93 alin. 1 C.pen. l-a obligat pe inculpat ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Bistrița Năsăud, la datele fixate de acesta, să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa, să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, să comunice schimbarea locului de muncă, să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

-în conformitate cu art. 93 alin. 2 lit. a din C.pen., a impus inculpatului să execute următoarea obligație: să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate.

-în temeiul art. 404 alin. 2 C.pr.pen. rap. la art. 93 alin. 3 C.pen. pe parcursul termenului de supraveghere, l-a obligat pe inculpatul C.I. la prestarea unei munci neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 80 de zile lucrătoare în cadrul Primăriei comunei Șieuf.

-în temeiul art. 404 alin. 2 C.pr.pen. rap. la art. 91 alin. 4 C.pen. a atras atenția inculpatului asupra consecințelor săvârșirii unei noi infracțiuni în termenul de supraveghere: revocarea suspendării executării sub supraveghere a pedepsei principale și executarea acesteia la care se va adăuga eventuala pedeapsă aplicată, în regim de detenție, în cazul în care noua infracțiune este săvârșită cu intenție; posibilitatea revocării suspendării executării sub supraveghere a pedepsei principale aplicate și executarea acesteia la care se va adăuga eventuala pedeapsă aplicată, în regim de detenție, în cazul în care noua infracțiune este săvârșită din culpă.

-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării, cu rea-credință, a măsurilor de supraveghere sau a neexecutării obligației impuse, anume revocarea suspendării și dispunerea executării pedepsei principale.

-în temeiul art. 94 alin. 1 C.pen. a dispus ca supravegherea executării obligațiilor impuse inculpatului să se facă de Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 112 lit. a) C.pen. a dispus confiscarea celor 475,5 litri de alcool etilic ridicate de la inculpat cu ocazia efectuării percheziției domiciliare.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 112 lit. a) C.pen. a dispus confiscarea celor 9 pachete de țigarete marca MARBLE ridicate de la inculpat cu ocazia efectuării percheziției domiciliare.

-în temeiul art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 și 25 C.proc.pen., cu reținerea art. 1357 C.civ., a admis acțiunea civilă exercitată de partea civilă Statul român, prin ANAF-DGRFP Brașov și l-a obligat pe inculpat la plata în favoarea acesteia a sumei de 7.532 lei reprezentând accize.

-în temeiul art. 398 raportat la art. 274 alin. 1 C.proc.pen., l-a obligat pe inculpat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în cuantum de 500 de lei.

-în temeiul art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen. l-a achitat pe inculpatul D.D. pentru complicitate la infracțiunea de Contrabandă prevăzută de art. 48 alin. 1 C.pen. rap la art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006, cu aplicarea art. 274 din Legea 86/2006 și complicitate prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 452 alin. 1 lit. b) și h) din Legea nr. 227/2015.

-în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.pen. și art. 404 alin. 1 și 2 teza I C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul D.D. la pedeapsa de 5 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de Contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea art. 274 din Legea nr. 86/2006.

-în temeiul art. 67 alin. 2 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b și alin. 3 C.pen. a interzis inculpatului D.D., cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 5 ani care va începe după executarea pedepsei închisorii conform art. 68 alin. 1 lit. c C.pen.

-în temeiul art. 404 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 65 alin. 1 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b C.pen. a interzis inculpatului D.D., cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se va executa pot. art. 65 alin. 3 C.pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 112 lit. a) C.pen. a dispus confiscarea celor 5 pachete de țigarete marca MARBLE ridicate de la inculpat cu ocazia efectuării percheziției domiciliare.

-în temeiul art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 și 25 C.proc.pen., cu reținerea art. 1357 C.civ., a admis acțiunea civilă exercitată de partea civilă Statul român, prin ANAF-DGRFP Brașov și l-a obligat pe inculpat la plata în favoarea acesteia a sumei de 63 lei reprezentând accize.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 249 alin. 5 C.pr.pen. a menținut măsura asiguratorie a sechestrului asupra sumei de 34.566 lei și 1.430 de euro consemnată la CEC Bank.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. f) rap. la art. 162 alin. 5 C.pr.pen. a dispus restituirea către inculpat, la rămânerea definitivă a sentinței, a mijlocului material de probă constând în telefonul mobil marca Nokia 100 cu cartelă SIM Orange seria xxx.

-în temeiul art. 398 raportat la art. 274 alin. 1 C.proc.pen. l-a obligat pe inculpat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în cuantum de 500 de lei.

-în temeiul art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen. l-a achitat pe inculpatul D.F.V. pentru următoarele infracțiuni: cea prevăzută de art. 452 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 227/2015; complicitate prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 452 alin. 1 lit. b) și h) din Legea nr. 227/2015 și complicitate la infracțiunea de Contrabandă prevăzută de art. 48 alin. 1 C.pen. rap la art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006, cu aplicarea art. 274 din Legea nr. 86/2006.

-în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.pen. și art. 404 alin. 1 și 2 teza I C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul D.F.V. la pedeapsa de 5 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de Contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 cu aplicarea art. 274 din Legea nr. 86/2006.

-în temeiul art. 67 alin. 2 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b și alin. 3 C.pen. a interzis inculpatului D.F.V., cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 5 ani care va începe după executarea pedepsei închisorii conform art. 68 alin. 1 lit. c C.pen.

-în temeiul art. 404 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 65 alin. 1 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b C.pen. a interzis inculpatului D.F.V., cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se va executa pot. art. 65 alin. 3 C.pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

-în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.pen. și art. 404 alin. 1 și 2 teza I C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul D.F.V. la pedeapsa de 3 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii Orice operațiuni cu articole pirotehnice efectuată fără drept, prev. de art. 37 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 126/27.12.1995 Republicată.

-în temeiul art. 38 alin. 1 C.pen. a constatat că cele două infracțiuni au fost săvârșite în condițiile concursului real de infracțiuni.

-în temeiul art. 38 alin. 1 – art. 39 alin. 1 lit. b) C.pen. a contopit pedepsele de mai sus, stabilind pedeapsa cea mai grea de 5 ani, la care a adăugat un spor de o treime din durata celeilalte pedepse (3 luni), în final urmând ca inculpatul să execute o pedeapsă de 5 ani și 1 lună închisoare, în regim de detenție.

-în temeiul art. 67 alin. 2 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b și alin. 3 C.pen., a dispus ca, pe lângă pedeapsa principală, inculpatul să execute și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constând în exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 5 ani care va începe după executarea pedepsei închisorii conform art. 68 alin. 1 lit. c C.pen.

-în temeiul art. 404 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 65 alin. 1 rap. la art. 66 alin. 1 lit. a și b C.pen., a dispus ca inculpatul să execute și pedeapsa accesorie a interzicerii unor drepturi constând în exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se va executa pot. art. 65 alin. 3 C.pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 112 lit. a) C.pen. a dispus confiscarea celor 60 pachete de țigarete marca MARBLE ridicate de la inculpat cu ocazia efectuării percheziției domiciliare.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. f) rap. la art. 162 alin. 5 C.pr.pen. a dispus restituirea

către inculpat, la rămânerea definitivă a sentinței, a celor 3 litri de alcool etilic ridicate de la inculpat cu ocazia efectuării percheziției domiciliare.

-în temeiul art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 și 25 C.proc.pen., cu reținerea art. 1357 C.civ., a admis acțiunea civilă exercitată de partea civilă Statul român, prin ANAF-DGRFP Brașov și l-a obligat pe inculpat la plata în favoarea acesteia a sumei de 838 lei reprezentând accize.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) rap la art. 249 alin. 5 C.pr.pen. a menținut măsura asiguratorie a sechestrului asupra sumei de 7.607 lei consemnată la CEC Bank.

-în temeiul art. 404 alin. 4 lit. f) rap. la art. 162 alin. 5 C.pr.pen. a dispus restituirea către inculpat, la rămânerea definitivă a sentinței, a mijlocului material de probă constând în telefonul mobil de culoare neagră inscripționat DOOGEE cu cartelă SIM xxxxDG7000245, SIM Orange xxxx20125045P05G7.

-în temeiul art. 398 raportat la art. 274 alin. 1 C.proc.pen. l-a obligat pe inculpat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în cuantum de 500 de lei.

Pentru pronunțarea acestei soluții, prima instanță, în esență, a reținut *in fapt* că inculpații G.I., S.C., H.M., C.I., D.D. și D.F.V., în perioada 2016 – 2017, au deținut și au comercializat mai multe cantități de țigarete cunoscând că provin din săvârșirea infracțiunii de contrabandă și totodată au deținut și comercializat mai multe cantități de alcool etilic.

În baza perchezițiilor domiciliare efectuate în cauză, la locuințele inculpaților au fost identificate mai multe cantități de țigarete, precum și mai multe cantități de alcool etilic.

Toate aceste aspecte rezultă din procesele-verbale de percheziție domiciliară, precum și din punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică constând în interceptarea convorbirilor telefonice, în care inculpați folosind un limbaj codat pentru plasarea comenzilor de produse accizabile. Conform conversațiilor telefonice existente la dosarul cauzei a rezultat faptul că inculpații cunoșteau că mărfurile accizabile provin din săvârșirea infracțiunii de contrabandă.

Inculpatul G.I., împreună cu inculpata S.C. efectuau transportul acestor țigarete și cantități de alcool de la locuința lor din localitatea xxx, unde aveau depozitate astfel de cantități de produse accizabile, la diverse locații în mun. xxx. Cei doi inculpați au fost sprijiniți de către frații D., astfel că inculpatul D.D. depozita aceste produse accizabile într-un garaj construit în spatele blocului unde locuia fără forme legale în mun. xxx, precum și la sediul societății sale D. & E. G. SRL. De asemenea inculpatul D.F.V. a depozitat și ulterior comercializat aceste bunuri de la locuința sa din Gălăuțaș sau direct din autovehiculul său cu numărul de înmatriculare xxx.

De asemenea, inculpatul H.M. a fost aprovizionat și el cu produse accizabile constând în alcool etilic și țigări fără timbru fiscal de către inculpații G.I. și S.C.. Ulterior inculpatul H.M. comercializa aceste produse accizabile atât de la locuința sa din Bilbor cât și prin intermediul societății sale comerciale S.M.P. SRL.

Inculpatul C.I. producea și ulterior comercializa către ceilalți inculpați sau martori din prezenta cauză, mai multe cantități de alcool etilic la locuința sa localitatea xxx. Ulterior aceste cantități erau comercializate de către inculpatul C.I. către martorii K.I., A.B., B.I., P.M. și T.G.A.. În cuprinsul convorbirilor telefonice persoanele menționate anterior dau comenzi de alcool etilic folosind denumirea de ”apă de aia” ”vreo douăzeci de pere, prune” ”lapte” etc.

Considerentele instanței de apel. Preliminar, Curtea a notat că, în procedurile penale, o garanție esențială a dreptului la un proces echitabil este asigurată de respectarea dreptului la apărare a celui suspectat sau acuzat de comiterea unei infracțiuni. O componentă importantă a acestei garanții este tocmai dreptul suspectului ori acuzatului de a fi informat de către autoritățile judiciare cu promptitudine, în mod detaliat și într-o limbă pe care o înțelege asupra naturii și cauzei acuzației. Numai în acest fel, persoanei în cauză îi este prezervat caracterul

echitabil al procedurii și această persoană are ocazia să își exercite efectiv în procesul desfășurat împotriva sa dreptul la apărare [în acest sens, a se vedea: Curtea de Justiție a Uniunii Europene (în continuare CJUE), Hotărârea din 13 iunie 2019, Moro, C-646/17, EU:C:2019:489, punctul 43(<https://curia.europa.eu/>)].

Informarea cuprinde aducerea la cunoștința persoanei vizate a naturii și a cauzei acuzației formulate împotriva sa. Prin natura acuzației se înțelege încadrarea juridică dată faptei de care este învinuită persoana [în acest sens, a se vedea, spre exemplu: Curtea Europeană a Drepturilor Omului (în continuare CEDO), Mattoccia împotriva Italiei, hotărârea din 25 iulie 2000, Sadak împotriva Turciei, hotărârea din 17 iulie 2001; Del Latte împotriva Olandei, hotărârea din 9 noiembrie 2004 (<https://hudoc.echr.coe.int/>)], iar prin cauza acuzației se înțelege faptele materiale și împrejurările de fapt care constituie obiectul învinuirii [CEDO, Brozicek împotriva Italiei, hotărârea din 19 decembrie 1989; Steel și alții împotriva Marii Britanii, hotărârea din 23 septembrie 1998; Grecu împotriva României, hotărârea din 28 februarie 2007 (<https://hudoc.echr.coe.int/>)].

În ceea ce privește momentul în care trebuie asigurat inculpatului beneficiul dreptului la informare, în principiu, acesta este cel târziu înainte ca instanța penală să înceapă examinarea acuzației pe fond și să deschidă dezbaterile [a se vedea în acest sens: CJUE, Hotărârea din 12 februarie 2020, Kolev și alții, C-704/18, EU:C:2020:92, punctul 39 (<https://curia.europa.eu/>)].

În acest sens, într-o procedura penală derulată în fața autorităților judiciare române, rechizitoriul procurorului îndeplinește o dublă funcție: nu doar fixează limitele obiectului judecății, ci în același timp oferă inculpatului detaliile adecvate asupra naturii și cauzei acuzației. Din această perspectivă, rechizitoriul trebuie să conțină într-o manieră comprehensibilă atât pentru profesioniștii dreptului, dar și pentru profani patru elemente esențiale, rezumate în indicarea și explicarea celor patru “C”, adică: Cine, Ce, Când și Cum. Mai exact, în mod necesar, rechizitoriul trebuie să cuprindă:

(i) Cine este trimis în judecată, prin indicarea subiectului pasiv al acțiunii penale, cu datele sale de identificare. Nominalizarea inculpatului -persoană fizică sau juridică, trebuie să se regăsească și să coincidă în părțile introductivă, expozitivă și dispozitivă ale rechizitoriului;

(ii) Ce a săvârșit inculpatul -natura acuzației, prin indicarea denumirii infracțiunii și a textului legal de incriminare. Aceste aspecte sunt, la rândul lor, cuprinse în cele trei părți ale rechizitoriului;

(iii) Când s-a comis fapta -parte a cauzei acuzației, prin precizarea datei sau a intervalului temporal la care fapta sau actele materiale au fost în concret comise. Aceste indicații apar, cu regularitate, în partea descriptivă a rechizitoriului, la descrierea stării de fapt și la stabilirea încadrării juridice a faptei;

(iv) Cum s-a săvârșit activitatea infracțională reproșată -parte covârșitoare a cauzei acuzației, prin prezentarea în detaliu a acțiunii sau inacțiunii puse pe seama inculpatului/fiecărui inculpat, a urmărilor pricinuite, a formei de vinovăție, cu referire în particular la probele administrate și cu oferirea unei analize pertinente a acelor probe. Aceste particularități sunt expuse în partea descriptivă a rechizitoriului, ele sunt explicate în amănunt odată cu descrierea stării de fapt și sunt rezumate la rubrica dedicată încadrării juridice.

În prezenta cauză, s-a considerat că rechizitoriul întocmit de Parchetul de pe lângă Judecătoria Toplița la data de 23 mai 2018 răspunde în esență doar primului “C”, stabilind fără nicio controversă identitatea persoanelor trimise în judecată. În schimb, actul procesual referit este profund deficitar și conține numeroase lacune în privința celorlalte trei elemente decisive menționate mai sus, ceea ce periclitează nu doar stabilirea limitelor judecății, ci și, în special, asigurarea dreptului la informare al inculpaților. Aceste disfuncții ale rechizitoriului se referă, în particular, la următoarele chestiuni:

A) Ce li se pune în sarcina inculpaților:

a) dublarea încadrării juridice, în cazul inculpaților G.I., S.C., H.M., C.I. și D.F.V., în sarcina cărora procurorul a reținut atât infracțiunea prevăzută de art. 142 alin. 1 lit. h din Legea nr. 227/2015 –Codul fiscal, cât și infracțiunea de contrabandă asimilată, prevăzută de art. 270 alin. 3 din Legea 86/2006. În cuprinsul rechizitoriului, procurorul nu a dat nicio explicație de ce a operat cu această dublare a încadrării juridice, în condițiile în care, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 17/2013, pronunțată în recurs în interesul legii, a statuat că „fapta de a deține în afara antrepozitului fiscal produse accizabile supuse marcării, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false, peste limitele prevăzute de lege, cunoscând că acestea provin din contrabandă, constituie infracțiunea prevăzută în art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României”. Altfel spus, deși Decizia indicată își păstrează valabilitatea și sub puterea actualului Cod fiscal, procurorul nu a lămurit în ce fel infracțiunea în modalitatea alternativă prevăzută de art. 452 alin. 1 lit. h din Legea nr. 227/2015 este distinctă de infracțiunea de contrabandă asimilată și nu se absoarbe în aceasta din urmă și nici nu a arătat rațiunile pentru care în situația celor cinci inculpați, Decizia RIL nu le este totuși aplicabilă.

b) reținerea variantei agravante a infracțiunii de contrabandă, prevăzute de art. 274 din Legea nr. 86/2006. Nicăieri în rechizitoriu, procurorul nu a specificat în concret de ce și cum această agravantă operează în particular în detrimentul inculpaților G.I., S.C., H.M., C.I., D.F.V. și D.D..

c) reținerea formei continuate prevăzute de art. 35 alin. 1 C. pen., în cazul infracțiunilor puse pe seama celor șase inculpați. Procurorul nu a precizat niciunde în rechizitoriu numărul actelor materiale și motivul pentru care a reținut forma continuată (chiar și în cazul infracțiunilor continue, cum sunt contrabanda asimilată prin deținerea în afara antrepozitului fiscal a produselor accizabile și efectuarea fără drept de operațiuni cu articole pirotehnice, sub forma deținerii fără drept a acestora).

B) Când au fost comise faptele puse pe seama inculpaților. Semnatarul rechizitoriului s-a rezumat să indice o perioadă a faptelor, generos încadrată „în cursul anului 2016 și începutul anului 2017”, fără să precizeze nici din care anume probe a dedus acest interval temporal, nici data fiecărui act material în parte, component al infracțiunilor continuate, ori cel puțin a datei de consumare și a celei de epuizare a acestor infracțiuni și nici, dacă era cazul, de ce nu a fost posibil să stabilească o zi anume a comiterii faptelor și a actelor materiale individuale.

C) Cum s-au săvârșit infracțiunile reținute în sarcina inculpaților. De departe, în acest segment al acuzației, rechizitoriul conține cele mai serioase deficiențe, căci îi lipsește o expunere clară și detaliată a stării de fapt care să înfățișeze, cu trimitere pertinentă la probele administrate, acțiunea/inacțiunea infracțională și din care să se poată deduce în mod rezonabil ce, când și cum au procedat în mod individual inculpații. Un asemenea expozeu era indispensabil, căci doar în acest fel obiectul judecății ar fi fost precis delimitat, iar inculpaților le-ar fi fost prezervat dreptul la informare.

În plus, așa cum instanța a specificat supra, referitor la forma continuată a infracțiunilor, s-a considerat că nu sunt determinate actele materiale concrete ale fiecărei infracțiuni și fiecărui inculpat, printr-o descriere adecvată, cu arătarea datei, locului și a modalității de acțiune.

Totodată, agravanta prevăzută de art. 274 din Legea nr. 86/2006 atașată infracțiunii de contrabandă asimilată nu a fost în niciun fel argumentată când a fost reținută în cazul inculpaților.

De asemenea, în ceea ce privește complicitățile la infracțiunea de contrabandă asimilată și la infracțiunea prevăzută de art. 452 din Legea nr. 227/2015, reținute în cazul inculpaților G.I., S.C., H.M., D.F.V. și D.D., nu a fost arătat și descris în concret în ce constă actul/actele de complicitate ale acestora, luați în mod individual și nu generic, nu au fost exact

identificate actele de executare ale autorului la care pretinsul complice și-ar fi adus aportul și nu au fost menționate în parte acele acte specifice complicității și componente ale formei continuate a complicității.

Concluzionând, instanța de al doilea grad a constatat că toate carențele rechizitoriului expuse la punctele A)-C) anterioare compromit semnificativ nu doar obiectul judecării, ci și dreptul inculpaților la informare. Cei șase inculpați au invocat aceste nereguli în procedura de cameră preliminară, cererile și excepțiile lor s-au lovit însă de insucces. Instanța de prim grad, observând o parte dintre neregularități, a încercat o corijare a lor prin încheierea de ședință din data de 26 noiembrie 2020, când a schimbat încadrarea juridică, dispunând eliminarea formei continuate a infracțiunilor. Acest mecanism procedural nu a fost însă suficient să corecteze deficiențele rechizitoriului, problemele determinării limitelor judecării și garantării dreptului la informare rămânând în continuare nerezolvate.

Cu toate că legislația națională nu prevede un remediu pentru corectarea viciilor rechizitoriului după finalizarea procedurii de cameră preliminară și pe durata judecării, instanța de apel constată că, în jurisprudența sa recentă, CJUE a statornicit prin Hotărârea din 21 octombrie 2021, ZX, C-282/20, EU:C:2021:874 (<https://curia.europa.eu/>), că „articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale care nu prevede o cale procedurală ce permite să se remedieze după ședința preliminară într-o cauză penală neclaritățile și lacunele din conținutul rechizitoriului care aduc atingere dreptului persoanei acuzate de a i se comunica informații detaliate cu privire la acuzare”.

Totodată, aceleași dispoziții legale unionale „trebuie interpretate în sensul că instanța de trimitere este obligată să efectueze, în măsura posibilului, o interpretare conformă a legislației naționale privind modificarea acuzării care să permită procurorului să remedieze neclaritățile și lacunele din conținutul rechizitoriului în cadrul ședinței de judecată, protejând în același timp în mod activ și real dreptul la apărare al persoanei acuzate. Numai în cazul în care consideră că o interpretare conformă în acest sens nu este posibilă, instanța de trimitere trebuie să lase neaplicată dispoziția națională care interzice suspendarea procedurii judiciare și trimiterea cauzei la procuror pentru ca acesta să întocmească un nou rechizitoriu”.

În considerarea celor statuate de CJUE în cauza C-282/20 și procedând la interpretarea conformă a legislației interne, la termenul din 8 decembrie 2021 Curtea de Apel Tg.-Mureș a pus în discuție o alternativă prin intermediul căreia să fie posibilă îndreptarea viciilor de fond din rechizitoriul emis la data de 23 mai 2018:

- Fie instanța de apel să ceară Parchetului de pe lângă Judecătoria Toplița să corecteze neregulile semnalate ale rechizitoriului, iar dacă aceste corecții nu sunt aduse în termenul specificat ori sunt insuficiente, să restituie cauza la procuror pentru refacerea rechizitoriului. Dacă, însă, lămuririle sunt aduse în termen util și sunt îndestulătoare, urmează să se procedeze pe mai departe la judecarea cauzei. Cum corectarea actului de sesizare nu a avut loc în faza de cameră preliminară sau în etapa judecării în primă instanță, un asemenea remediu riscă să transforme judecata în apel într-o judecată într-un singur și ultim grad de jurisdicție, ceea ce contravine echității procedurii, drepturilor apărării și principiului dublului grad de jurisdicție;
- Fie instanța de apel să desființeze hotărârea atacată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, pentru ca judecătoria să solicite parchetului să clarifice obiectul și limitele judecării și dacă procurorul aduce suficiente explicații cu privire la viciile substanțiale constatate, să procedeze la o nouă judecată în prim grad, iar dacă procurorul nu oferă asemenea clarificări, atunci

judecătoria să restituie cauza la parchet pentru refacerea rechizitoriului. Acest remediu are inconvenientul că este consumator de timp, astfel că există riscul să fie afectată echitatea procedurilor, din perspectiva termenului rezonabil al procesului penal. În același timp, însă, este apt să fixeze în mod precis limitele judecății, să protejeze în mod activ și real dreptul la apărare al inculpaților și să asigure dublul grad de jurisdicție.

Procurorul de ședință și inculpații au optat asupra celei de a doua variante, ultimii subliniind că este oportună mai degrabă trimiterea cauzei în faza de cameră preliminară.

Curtea de Apel, evaluând avantajele și dezavantajele procesuale ale alternativei propuse, constată că a doua variantă discutată este menită să asigure aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei și satisface în mod plener dreptul la un proces echitabil al părților și în particular dreptul la apărare al inculpaților.

În consecință, în temeiul art. 421 alin. 1 pct. 2 lit. b teza a doua, prima parte C. pr. pen., având în vedere și cele hotărâre de CJUE în Cauza C-282/20 citată, va admite apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria Toplița, partea civilă A.N.A.F., D.G.R.F.P.B., A.J.F.P.H. și inculpații D.D., D.F.V., H.M., C.I., S.C. și G.I. împotriva sentinței penale nr. 17/25 martie 2021 a Judecătoriei Toplița, cu consecințele desființării integrale a hotărârii atacate și rejudicării cauzei de către prima instanță.

Curtea a subliniat că temeiul juridic intern aplicat, al desființării cu trimitere - art. 421 alin. 1 pct. 2 lit. b teza a doua, prima parte C. pr. pen., nu trebuie interpretat în mod restrictiv, în sensul că o asemenea soluție se referă strict la situația în care instanța de prim grad a omis să se pronunțe „asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului”, ci vizează și ipoteza în care prima instanță a pronunțat o soluție pur formală –fără să aibă precis stabilit obiectul judecății- și cu încălcarea semnificativă a dreptului la apărare al inculpaților, cum este cazul în speța pendinte.

Cauza se va relua din etapa judecății în primă instanță și nu din faza de cameră preliminară, din două motive:

În primul rând, încheierea penală nr. x/4 septembrie 2018 a judecătorului de cameră preliminară de la Judecătoria Toplița a rămas definitivă prin decizia penală nr. x/CP/C/17 decembrie 2018 a completului de cameră preliminară de la Tribunalul Harghita. În absența intervenirii oricărui element nou de la data rămânerii acesteia definitivă și până în prezent și în lipsa constatării vreunei nulități absolute care să se fi strecurat în procedura de cameră preliminară și care să lovească prin ricoșeu și actele de judecată, încheierea judecătorului de cameră preliminară, deși nu are autoritate de lucru judecat, căci nu dezleagă fondul pricinii, reprezintă o hotărâre penală definitivă care provine de la autoritatea judecătorească și se bucură astfel pe deplin de stabilitate, neexistând nici un temei legal pentru ca instanța de apel să o desființeze.

În al doilea rând, reluarea judecății în primă instanță constituie modalitatea potrivită să asigure în cauză exercitarea drepturilor conferite de dreptul Uniunii Europene și nu face imposibil în practică sau excesiv de dificil exercițiul acestor drepturi (a se vedea în acest sens: CJUE, Hotărârea din 12 februarie 2020, Kolev și alții, C-704/18, cit. supra, punctele 48 și 49, și Hotărârea din 21 octombrie 2020, ZX, C-282/20, cit. supra, punctul 35).

În rejudicare, prima instanță pentru început va trebui să efectueze la rândul său o interpretare conformă a legislației naționale privind modificarea acușării, care să permită procurorului să remedieze în timp scurt în scris sau oral în ședință publică neclaritățile și lacunele din conținutul rechizitoriului întocmit în 23 mai 2018, prezentate anterior la punctele A), B) și C).

Anterior sau concomitent acestui moment, având în vedere că în cauză în cursul urmăririi penale au fost luate măsuri asiguratorii și la data de 20 februarie 2022 se împlinesc

un an de la intrarea în vigoare a Legii nr. 6/2021, anterior acestei date, judecătoria va proceda la verificarea legalității și oportunității acestor măsuri.

În ipoteza în care procurorul corectează viciile actului de sesizare, judecătoria trebuie să asigure inculpaților și avocații lor, cu respectarea principiului contradictorialității și al egalității armelor, un termen suficient pentru a lua cunoștință de aceste informații și să le ofere posibilitatea de a pregăti în mod eficace apărarea, de a-și prezenta eventualele observații și, dacă este cazul, de a formula orice cerere în probațiune [a se vedea în acest sens CJUE, Hotărârea din 13 iunie 2019, Moro, C-646/17, EU:C:2019:489, punctul 53 (<https://curia.europa.eu/>) și precum și Hotărârea din 21 octombrie 2020, ZX, C-282/20, cit. supra, punctul 38].

Dacă instanța va constata ca remedierea rechizitoriului este suficientă să traseze cert limitele judecății și că inculpații au fost informați în mod complet și detaliat asupra naturii și cauzei acuzației, atunci va proceda la o nouă judecată în prim grad, după regulile prevăzute în Titlul III din Codul de procedură penală, iar la soluționarea cauzei va examina și motivele de fond invocate în apel de procuror, partea civilă și inculpați, cărora Curtea de Apel nu le va oferi la acest moment un răspuns în substanță date fiind cauzele care determină desființarea sentinței apelate. În aceeași ordine de idei, întrucât procesele-verbale în care au fost redată convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și înregistrate nu au fost certificate pentru autenticitate de către procuror și nu au fost excluse în faza de cameră preliminară, dacă judecătoria va da eficiență probatorie acestor procese verbale, atunci va trebui să se asigure de coerența și fidelitatea transcrierilor, procedând la ascultarea și, după caz, vizionarea copiilor suporturilor optice care conțin rezultatul activităților de supraveghere tehnică.

În ipoteza în care procurorul nu remediază viciile actului de sesizare, ori remediile pe care le va furniza sunt insuficiente sau ineficiente pentru a se putea stabili limitele judecății și pentru a garanta în mod activ și real dreptul la apărare al inculpaților, atunci Judecătoria Toplița, aplicând cele decise de CJUE în cauza C-282/20 citată, va lăsa neaplicat dreptul național și va restitui cauza la procuror pentru ca acesta să refacă rechizitoriul.

2. Redeschiderea procesului penal. Judecare în lipsă. Legalitatea procedurii de citare. Verificări efectuate de instanță. Nerespectarea obligației prevăzute de art. 108 al. 2 lit. b) Cod procedură penală. Renunțare implicită la dreptul de a se prezenta în fața instanței de judecată.

- Cod procedură penală art. 466, art. 108 al. 2 lit. b), art. 259

Redeschiderea procesului penal constituie un remediu procesual special, menit să asigure garantarea dreptului persoanei judecate în lipsă la un proces echitabil. Excepția de la principiul lucrului judecat definitiv este justificată numai de buna credință a inculpatului, care nu poate invoca propria culpă în nerespectarea obligației legale de a anunța eventuala schimbare a locuinței pe parcursul procesului penal, care este imputabilă exclusiv condamnatului în condițiile în care organele judiciare au respectat dispozițiile legale privind citarea și au întreprins toate demersurile posibile pentru localizarea inculpatului.

***Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie,
Decizia penală nr. 44/A/27 ianuarie 2022***

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Târgu-Mureș la data de 24.09.2021 sub nr. x/251/2020* petentul-condamnat R.I.G. a declarat apel împotriva sentinței penale nr. x/07.09.2021 pronunțată de Judecătoria Luduș.

În motivarea apelului, petentul a invocat faptul că nu a avut cunoștință de procesul penal care a fost intentat împotriva sa.

A fost asigurată asistența juridică prin apărător desemnat din oficiu.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de control a reținut următoarea situație de fapt:

Prin sentința penală nr. x/07.09.2021 pronunțată de Judecătoria Luduș, s-au hotărât următoarele:

În baza art. 469 alin. 4 C. pr. pen., a respins, ca inadmisibilă, cererea de redeschidere a procesului penal formulată de petentul R.I.G., condamnat la pedeapsa închisorii de 3 ani și 2 luni, în regim de detenție, prin sentința penală nr. x din 10.02.2021 pronunțată de Judecătoria Luduș în dosar nr. 383/251/2020, definitivă prin neapelare.

În baza art. 275 alin. 2 C. pr. pen., a obligat petentul la plata sumei de 200 cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Onorariul apărătorului din oficiu în cuantum de 627 lei, conform delegației nr. x/2021 pentru avocat S.M.C., se va suporta din fondurile Ministerului Justiției și se va avansa în contul Baroului Mureș.

Analizând actele și lucrările dosarului, prima instanță a reținut următoarele:

Prin sentința penală nr. 21 din 10.02.2021 pronunțată de Judecătoria Luduș în dosar nr. x/251/2020, definitivă prin neapelare în termenul prevăzut de lege, petentul R.I.G. a fost condamnat la pedeapsa închisorii de 6 luni pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere, de către o persoană care nu are dreptul de a conduce autovehicule în România.

Prima instanță a constatat că inculpatul a comis prezenta infracțiune în stare de recidivă postcondamnatorie prevăzută de art. 41 alin 1 C. pen., primul termen al acesteia constând în pedeapsa de 2 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 247 din 17.11.2017 pronunțată de Judecătoria Năsăud, def. prin d. p. nr. x/A din 17.04.2018 pronunțată de Curtea de Apel Cluj, dispunând revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și executarea în totalitate a pedepsei de 2 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 247 din 17.11.2017 pronunțată de Judecătoria Năsăud def. prin d. p. nr. x/A din 17.04.2018 pronunțată de Curtea de Apel Cluj.

De asemenea, în baza art. 43 alin. 1 C. pen., a adăugat la pedeapsa de 2 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. x din 17.11.2017 pronunțată de Judecătoria Năsăud def. prin d. p. nr. x/A din 17.04.2018 pronunțată de Curtea de Apel Cluj și pedeapsa rezultantă de 6 luni închisoare stabilită prin prezenta hotărâre, inculpatul având de executat în total pedeapsa de 3 ani și 2 luni închisoare.

Cu privire la admisibilitatea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal, instanța a constatat că aceasta nu este admisibilă, justificat de următoarele aspecte:

Din înscrisurile depuse la dosarul nr. x/251/2020 al Judecătoriei Luduș, respectiv din actul de identitate al petentului (f. 74, dosar U.P. x/P/2018), rezultă că acesta avea domiciliul legal în xxx.

Din dosarul de urmărire penală mai reiese că petentul, deși a fost legal citat la adresa de domiciliu indicată, acesta nu s-a prezentat în fața organelor de cercetare penală pentru a-i fi adusă la cunoștință calitatea de suspect și ulterior cea de inculpat, iar din verificările efectuate, a rezultat că acesta nu se află deținut în centrele de reținere și arest preventiv din țară și nici încarcerat în penitenciarele din țară (f. 18-56, dosar U.P. x/P/2018).

Instanța de fond a mai reținut că în procesul verbal întocmit de organele de cercetare penală la data de 04.06.2018 și semnat de petent personal (f. 18, dosar U.P. x/P/2018), este consemnată declarația verbală a petentului R.I.G..

Din procesul verbal întocmit la data de 18.02.2020 (f. 84, doar up), rezultă că în urma verificărilor efectuate de către procurorul de caz în baza națională de date – evidența

persoanelor, rezultă că inculpatul figura la data de 18.02.2020 cu aceleași date de identitate și cu același domiciliu, respectiv în xxx.

Pe parcursul judecății în primă instanță, inculpatul a fost citat la aceeași adresă pentru primul termen de judecată din 23.09.2020, citația returnându-se cu mențiunea că destinatarul nu mai locuiește la acea adresă, respectiv xxx (f. 10, dosar fond).

Pentru termenul din 11.11.2021, inculpatul a fost citat cu mandat de aducere la adresa mai sus indicată, precum și prin afișare la ușa instanței. Din procesul verbal de executare al mandatului de aducere (f. 21, dosar fond), rezultă că petentul nu mai domicilia pe raza comunei Beica de Jos de aproximativ 4 ani, precum și faptul că acesta este posibil să locuiască fără forme legale pe raza comunei Zagra, jud. Bistrița-Năsăud.

Pentru termenul din 13 ianuarie 2021, inculpatul a fost citat cu mandat de aducere la imobilul cu nr. 107 din satul Poienile Zagrei, comuna Zagra, jud. Bistrița-Năsăud, precum și prin afișare la ușa instanței, iar din procesul verbal de îndeplinire a mandatului de aducere (f. 25, dosar fond), rezultă că petentul nu a fost identificat în data de 18.11.2020 la imobilul mai sus menționat, ocazie cu care agentul de poliție a luat legătura telefonic cu petentul, care i-a relatat verbal că se află în Germania la muncă și nu știe o dată exactă a întoarcerii sale în România, menționând și faptul că nu se va putea executa mandatul.

Instanța de fond a mai reținut că pentru termenul din 13 ianuarie 2021, petentul a fost citat și la adresa din actul de identitate, respectiv xxx.

Pentru ultimul termen de judecată în fața instanței de fond din 10.02.2021, inculpatul a fost citat din nou prin afișare la ușa instanței, precum și la adresa din actul de identitate, respectiv xxx, destinatarul fiind absent și citația returnată.

Hotărârea judecătorească a primei instanței a fost comunicată la adresa din xxx, conform procesului verbal de predare (f. 73, dosar instanță).

În drept, prima instanță a reținut prevederile art. 466 C. pr. pen.

În condițiile în care procedura de citare a fost legal îndeplinită, însă nu există dovada primirii personale a citației ori a faptului că inculpatul a luat cunoștință nemijlocit de conținutul chemării în fața autorităților judiciare, instanța de fond a verificat dacă există date din care să rezulte că inculpatul a avut cunoștință în mod oficial de proces. Astfel, este restrânsă sfera modalităților în care se poate considera că inculpatul a luat cunoștință de proces doar la cele oficiale, fiind excluse orice alte modalități faptice prin care inculpatul ar fi putut lua cunoștință de proces sau stabilirea pe calea unui raționament deductiv a faptului că acesta a avut cunoștință de proces (în acest sens, Mihail Udroi, Procedură Penală. Partea Specială.-Ed. 5, Editura C.H. Beck, pag. 538).

În speța dedusă judecății, analizând actele dosarului, prima instanță a apreciat că atât organele de urmărire penală, cât și prima instanță, au depus toate diligențele necesare în mod rezonabil pentru a asigura prezența inculpatului în fața organelor judiciare. Astfel, organele judiciare l-au citat la adresa cunoscută, respectiv cea care rezultă din actul de identitate - xxx, au urmărit localizarea acestuia în cadrul penitenciarelor și centrelor de reținere și arest preventiv, efectuându-se adrese pentru a verifica dacă este sau nu încarcerat, precum și faptul că au emis mandate de aducere pe numele acestuia atât la adresa de domiciliu din actul de identitate, cât și la adresa din xxx.

Mai mult decât atât, așa cum s-a arătat mai sus, pentru termenul din 13 ianuarie 2021, inculpatul a fost citat cu mandat de aducere la imobilul cu nr. x din satul Poienile Zagrei, comuna Zagra, jud. Bistrița-Năsăud, iar din procesul verbal de îndeplinire a mandatului de aducere (f. 25, dosar fond), rezultă că petentul nu a fost identificat în data de 18.11.2020 la imobilul mai sus menționat, ocazie cu care agentul de poliție a luat legătura telefonic cu petentul, care i-a relatat verbal că se află în Germania la muncă și nu știe o dată exactă a întoarcerii sale în România, menționând și faptul că nu se va putea executa mandatul.

De altfel, instanța de fond a reținut că, deși petentul susține că nu mai domiciliază la adresa din actul de identitate, acesta a părăsit adresa de domiciliu, fără a le comunica în prealabil organelor judiciare schimbarea de domiciliu.

Instanța de prim grad a apreciat că toate aceste împrejurări relevă faptul că petentul R.I.G. a renunțat în mod conștient și valabil, de o manieră implicită, la dreptul său de a se prezenta în fața instanței de judecată.

Examinând apelul promovat, din prisma dispozițiilor art. 417 și urm. C. pr. pen., instanța de control judiciar l-a apreciat ca fiind nefondat, pentru următoarele considerente:

Sub aspectul stării de fapt, care a fost corect reținută – pornind de la conținutul materialului probator administrat pe parcursul desfășurării procesului penal – hotărârea instanței de fond nu comportă nici un fel de critică, fiind justă soluția la care s-a oprit judecătoria, respectiv la respingerea cererii de redeschidere a procesului penal.

Pentru a face o asemenea apreciere, instanța de control judiciar, a constatat că nu sunt întrunite cerințele art. 466 alin. 2 C. pr. pen.

În privința temeiniciei soluției, în acord cu prima instanță, a constatat că potrivit art. 466 alin. 2 C. pr. pen., este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în nici un alt mod oficial despre acesta, respectiv, deși a avut cunoștința de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei și nu a putut încunoștința instanța. Nu se consideră judecată în lipsă persoana condamnată care și-a desemnat un apărător ales ori un mandatar, dacă aceștia s-au prezentat oricând în cursul procesului, și nici persoana care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinței de condamnare, nu a declarat apel, a renunțat la declararea lui ori și-a retras apelul.

Din motivele invocate de petent nu se deduce niciuna dintre ipotezele prevăzute de legiuitor pentru care se consideră că persoana condamnată a fost judecată în lipsă.

Din actele existente în dosarul penal nr. x/251/2020 rezultă că atât organele de urmărire penală, cât și prima instanță, au depus toate diligențele necesare în mod rezonabil pentru a asigura prezența inculpatului în fața organelor judiciare. Astfel, organele judiciare l-au citat la adresa cunoscută, respectiv cea care rezultă din actul de identitate - xxx, au urmărit localizarea acestuia în cadrul penitenciarelor și centrelor de reținere și arest preventiv, efectuându-se adrese pentru a verifica dacă este sau nu încarcerat, precum și faptul că au emis mandate de aducere pe numele acestuia atât la adresa de domiciliu din actul de identitate, cât și la adresa din Poienile Zagrei, nr. x, comuna Zagra, jud. Bistrița-Năsăud.

De asemenea, pentru termenul din 13 ianuarie 2021, inculpatul a fost citat cu mandat de aducere la imobilul cu nr. x din satul Poienile Zagrei, comuna Zagra, jud. Bistrița-Năsăud, iar din procesul verbal de îndeplinire a mandatului de aducere (f. 25, dosar fond), rezultă că petentul nu a fost identificat în data de 18.11.2020 la imobilul mai sus menționat, ocazie cu care agentul de poliție a luat legătura telefonic cu petentul, care i-a relatat verbal că se află în Germania la muncă și nu știe o dată exactă a întoarcerii sale în România, menționând și faptul că nu se va putea executa mandatul.

Astfel s-a constatat că nu este îndeplinită niciuna dintre cele două condiții ale motivului invocat, care de altfel trebuie îndeplinite cumulativ întrucât persoana condamnată a fost citată în mod legal și avea cunoștință despre procesul penal pornit împotriva sa. Or, în cauză, nu doar că petentul a fost citat cu respectarea tuturor dispozițiilor legale în vigoare, după cum s-a arătat anterior, dar în mod evident avea cunoștință despre procesul penal, de vreme ce agentul de poliție a luat legătura telefonic cu petentul, care i-a relatat verbal că se află în Germania la muncă și nu știe o dată exactă a întoarcerii sale în România, menționând și faptul că nu se va putea executa mandatul.

Redeschiderea procesului penal constituie un remediu procesual special, menit să asigure garantarea dreptului persoanei judecate în lipsă la un proces echitabil. Excepția de la principiul lucrului judecat definitiv este justificată numai de buna credință a inculpatului, care

nu poate invoca propria culpă în nerespectarea obligației legale de a anunța eventuala schimbare a locuinței pe parcursul procesului penal, care este imputabilă exclusiv condamnatului în condițiile în care organele judiciare au întreprins toate demersurile în acest sens potrivit atribuțiilor ce le reveneau.

În apel, petentul nu a adus alte probe prin care să facă dovada îndeplinirii cumulative a condițiilor cerute de art. 466 C. pr. pen.

Așadar, prin prisma considerentelor mai sus expuse, apelul declarat de petentul-condamnat R.I.G. împotriva sentinței penale nr. 92/07.09.2021 pronunțată de Judecătoria Luduș este nefondat, urmând ca, în baza art. 421 pct. 1 lit. b C. pr. pen, a fost respins.

3. Evaziune fiscală. Restabilirea situației anterioare. Desființarea înscrisurilor false. Diferențe.

- Cod procedură penală, art. 25 al. 3, art. 404 al. 4 lit. i), 404 al. 4 lit. g)

Nu trebuie făcută o confuzie între anularea operațiunii juridice, măsură care privește restabilirea situației anterioare și care poate fi dispusă chiar în lipsa documentului doveditor și desființarea fizică a înscrisului destinat să facă dovada existenței unui act juridic stricto sensu, care nici măcar nu a existat, fiind vorba despre o operațiune fictivă. Anularea unei operațiuni juridice, în principiu, are efect retroactiv, în timp ce în cazul desființării scopul principal este scoaterea din circuitul juridic a înscrisului fals, necorespunzător realității, sens în care să-i fie înlăturată capacitatea de a produce efecte ad probationem. Altfel spus, operațiunea de desființare privește înscrisul ca mijloc de probă.

Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, Decizia penală nr. 129/A/3 martie 2022

1. Prezentarea sesizărilor. Prin cererile înregistrate la această instanță sub nr. x/102/2021/11 ianuarie 2022, Parchetul de pe lângă Tribunalul Mureș și partea civilă ANAF, D.G.R.F.P.B., A.J.F.P.M., au declarat apel împotriva sentinței penale nr. 177/16 decembrie 2021 pronunțate de Tribunalul Mureș în dosarul nr. x/102/2021.

În motivarea apelului, procurorul contestă legalitatea hotărârii atacate, sub aspectul omisiunii instanței de prim grad de a dispune desființarea celor 236 facturi fiscale care atestă operațiuni fictive conform art. 25 alin. 3 C. pr. Pen.

Partea civilă critică temeinicia hotărârii primei instanțe, sub aspectul modului de soluționare a acțiunii civile alăturate celei penale, solicitând acordarea în integralitate a despăgubirilor civile corespunzătoare prejudiciului cauzat bugetului de stat de inculpatul D.I.S., în cuantum de 557.688 lei, la care să fie adăugate dobânzile și penalitățile de întârziere, reprezentând foloase nerealizate de stat, până la data achitării efective, conform prevederilor art. 173 Cod procedură fiscală.

2. Prezentarea hotărârii atacate. Prin sentința penală nr. x/16 decembrie 2016, Tribunalul Mureș:

- în temeiul art. 396 alin 2 și 10 C.pen. rap la art. 9 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 241/2005, cu aplic. art. 35 alin.1 Cp. l-a condamnat pe inculpatul D.I.S., la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală în formă continuată (236 de acte materiale);

- în baza art. 67 alin. 1 și 2 C.pen. i-a aplicat inculpatului pe o perioadă de 4 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a), b) și g) C. pen., respectiv, dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și dreptul de a

ocupa funcția de administrator sau de a avea calitatea de asociat în cadrul oricărei societăți comerciale înregistrate la ONRC;

- în baza art. 65 C.pen. a stabilit, ca pedeapsă accesorie, interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a), b) și g) C.pen, a căror exercitare a fost interzisă ca pedeapsă complementară;

- în temeiul art. 91 C.pen a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate pe durata termenului de supraveghere de 4 ani;

- în baza art. 93 alin. 1 C.pen., i-a impus inculpatului ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- să se prezinte la Serviciul de probațiune Mureș la datele fixate de acesta;
- să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- să comunice Serviciului de probațiune Mureș schimbarea locului de muncă;
- să comunice Serviciului de probațiune Mureș informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

- în baza art. 93 alin. 2 lit. b C.pen. i-a impus inculpatului obligația de a frecventa un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de probațiune Mureș sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate;

- în baza art. 93 alin. 3 C.p. i-a impus inculpatului ca pe parcursul termenului de supraveghere să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei orașului Iernut sau în cadrul Primăriei Târgu Mureș pe o perioadă de 80 de zile, conform prev. art. 52 alin. 2 din Legea nr. 253/2013;

- i-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 96 Cod penal referitoare la revocarea suspendării și dispunerea executării pedepsei ca urmare a nerespectării măsurilor de supraveghere ori neexecutării obligațiilor impuse prin hotărâre, cu rea-credință, ori ca urmare a săvârșirii de infracțiuni pe durata termenului de supraveghere.

- în temeiul art. 1349 alin. 1 și 2 C.civ., art. 1357 C.civ., art. 1373 C.civ., art. 1381 C.civ. și art. 1382 C.civ. a admis în parte acțiunea civilă formulată de Statul Român prin reprezentat legal A.N.A.F. reprezentată de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice în contradictoriu cu inculpatul D.I.S..

- a dispus obligarea inculpatului la plata sumei de 326.966 lei la care se adaugă obligațiile accesorii de plată aferente debitului principal (dobândă, penalități, majorări datorate în condițiile Codului de procedură fiscală) calculate de la data scadenței fiecărui debit principal în parte ce alcătuiește suma totală, până la data achitării obligațiilor bugetare principale.

- în temeiul art. 404 alin. 4 lit. c Cod de procedură penală, art. 11 din Legea 241/2005 rap. la art. 249 Cod de procedură penală a menținut măsura sechestrului asigurator luată prin ordonanța din data de 14.01.2021 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Mureș în vederea garantării reparării pagubei produse până la concurența sumei de 326.966 lei.

- în temeiul art. 398, art. 274 alin. 2 și 3 C.pr.pen., l-a obligat pe inculpat la plata sumei de 2.000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat în care se cuprind cheltuielile din faza urmăririi penale și cele din faza judecătii, onorariul parțial apărătorului din oficiu, redus la suma de 400 de lei a fost lăsată în sarcina statului, urmând a fi avansat din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru pronunțarea acestei soluții, tribunalul a reținut în fapt că în perioada iulie 2013 - ianuarie 2016 inculpatul D.I.S., în calitate de administrator al S.C. P.C. S.R.L., a dispus evidențierea în actele contabile și documentele legale ale societății susmenționate a unor

cheltuieli care nu au la bază operațiuni reale, respectiv a unui număr total de 236 de facturi fiscale emise de către trei societăți, respectiv S.C. P.T. S.R.L. (7 de facturi fiscale), S.C. M.T. S.R.L. (107 de facturi fiscale) și S.C. B. S.R.L. (122 de facturi fiscale), în valoare totală de 936.655 lei, cu TVA aferentă de 223.524 lei, în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, prin deducere nelegală de TVA și diminuare impozit pe profit, cauzând astfel bugetului consolidat general al statului un prejudiciu în cuantum de 350.724 lei, din care 127.000 lei reprezintă impozit pe profit stabilit suplimentar și 223.524 lei reprezintă taxa pe valoare adăugată dedusă nejustificat.

A constatat că situația de fapt expusă mai sus a rezultat în urma coroborării declarațiilor date de martorii V.M.G., P.M.V., S.D. și declarația inculpatului D.I.S..

În drept, instanța de prim grad a constatat că fapta inculpatului, în modalitatea descrisă în actul de sesizare, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală în formă continuată, faptă prev. și ped. de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, cu aplic. art. 35 alin. 1 C.p. (236 acte materiale).

La individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 Cod Penal.

În privința acțiunii civile formulate de D.R.F.P.B. – A.F.P.M., instanța a constatat că aceasta este întemeiată în parte, motiv pentru care a admis-o și a dispus obligarea inculpatului la plata sumei de 326.966 lei, reprezentând impozitul pe profit și TVA lei la care se adaugă obligațiile accesorii de plată aferente debitului principal (dobândă, penalități, majorări datorate în condițiile Codului de procedură fiscală) calculate de la data scadenței fiecărui debit principal în parte, până la data achitării obligațiilor bugetare principale.

Cu privire la dividendele solicitate de partea civilă, tribunalul a reținut că din starea de fapt rezultată, inculpatul nu poate fi obligat la plata impozitului pe dividende, de vreme ce în cauză, a existat doar un circuit scriptic al sumelor de bani, prin înregistrarea fictivă a cheltuielilor urmărindu-se diminuarea impozitului pe profit și o deducere ilegală a TVA-ului, iar inculpatul nu a încasat niciodată dividende pentru că societatea nu a produs un astfel de venit.

Referitor la desființarea totală sau parțială a unui înscris, reglementată în art. 25 alin. (3) C. proc. pen., tribunalul a subliniat că a asemenea măsură reprezintă o modalitate fie de reparare în natură a prejudiciului cauzat prin infracțiuni de rezultat (când desființarea unui înscris constituie o măsură de restabilire a situației anterioare săvârșirii infracțiunii), fie de înlăturare a stării de pericol ce ar deriva din menținerea în circuitul civil a unor înscrisuri necorespunzătoare adevărului, caracteristică infracțiunilor de fals.

În cazul infracțiunilor de evaziune fiscală, prin ipoteză, repararea prejudiciului se realizează prin echivalent, respectiv prin plata unei sume de bani corespunzătoare prejudiciului cauzat bugetului de stat, și nu „în natură”, prin modalitatea desființării de înscrisuri, chiar dacă unele dintre aceste acte au fost utilizate de autori în vederea denaturării conținutului evidențelor contabile. Aceasta deoarece, concretizându-se în absența unei sume de bani de la bugetul de stat, prejudiciul cauzat prin evaziune este susceptibil a fi reparat numai prin plata sumei echivalente, desființarea de înscrisuri fiind inaptă a produce un atare efect.

3. Considerentele instanței de apel. S-a constatat, pentru început, că hotărârea apelată este la adăpost de critici în ceea ce privește expunerea stării de fapt, analiza probelor, constatarea existenței faptei deduse judecății, a săvârșirii acesteia de către inculpatul D.I.S. și a împrejurării că aceasta constituie infracțiunea de evaziune fiscală, în formă continuată; încadrarea juridică dată faptei; natura și durata pedepsei principale aplicate inculpatului prin prisma criteriilor de individualizare judiciară prevăzute de art. 74 C.pen.; suspendarea sub supraveghere a executării acestei pedepse; durata termenului de supraveghere, natura și conținutul măsurilor și obligațiilor de supraveghere impuse inculpatului; atenționarea

inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal, privind revocarea suspendării executării pedepsei, sub supraveghere; modul de soluționare a acțiunii civile exercitate de D.R.F.P.B. – A.F.P.M.; menținerea măsurii sechestrului asigurator instituit în cauză; obligarea inculpatului la suportarea cheltuielilor judiciare avansate de stat în cauză și quantumul acestor cheltuieli.

Cum situația de fapt nu a fost contestată în prezenta cale de atac, din perspectiva instanței de al doilea grad, nu se impun a fi efectuate precizări suplimentare cu privire la împrejurările săvârșirii faptei, argumentele prezentate de instanța de prim grad în motivarea rezolvării acțiunii penale puse în mișcare față de d-l D.I.S. pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, în formă continuată, la care s-a oprit prin sentința penală nr. 177/16 decembrie 2022 fiind pertinente și nu suportă corecturi sau adăugiri.

3.1. Asupra apelului declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Tg. Mureș, s-a constatat că motivul de nelegalitate invocat este fondat, iar considerentele expuse în continuare determină, în temeiul art. 421 alin. 1 pct. 2 lit. a C. pr. pen., admiterea căii ordinare de atac, cu consecințele desființării parțiale a sentinței și rejudecării în apel a pricinii, în următoarele limite:

În mod prioritar, curtea a notat că desființarea înscrisurilor în cadrul procesului penal este o măsură care are ca scop restabilirea, de către organele judiciare, a ordinii încălcate prin comiterea unei fapte prevăzute de legea penală, prin înlăturarea, în tot sau în parte, dintre înscrisurile producătoare de efecte juridice a celor falsificate.

Temeiul legal al acestei măsuri îl constituie art. 25 alin. 3 C.pr.pen. și art. 404 alin. 4 lit. i) C.pr.pen., conform căruia „dispozitivul trebuie să mai cuprindă, după caz, cele hotărâte de instanță cu privire la: (...) g) restabilirea situației anterioare”.

În cauza de față tribunalul a reținut că inculpatul D.I.S. a săvârșit infracțiunea de evaziune fiscală, dispunând înregistrarea în contabilitatea S.C. P.C. S.R.L., în perioada iulie 2013 - ianuarie 2016 a unui număr de 7 de facturi fiscale emise de S.C. P.T. S.R.L., 107 de facturi fiscale emise de S.C. M.T. S.R.L. și 122 de facturi fiscale emise de S.C. B. S.R.L., deși știa că ele nu au conținut economic real, în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, prin deducere nelegală de TVA și diminuare impozit pe profit.

Instanța de prim grad a subliniat că în analizarea elementelor constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 din Legea 241/2005 a fost inclusă și stabilirea caracterului fals al celor 236 de facturi fiscale motiv pentru care a apreciat că nu este necesară anularea acestora, de vreme ce nu mai pot produce efecte juridice, fiind false.

Curtea a notat sub acest aspect că nu trebuie făcută o confuzie între anularea operațiunii juridice, măsură care privește restabilirea situației anterioare și care poate fi dispusă chiar în lipsa documentului doveditor și desființarea fizică a înscrisului destinat să facă dovada existenței unui act juridic stricto sensu, care nici măcar nu a existat, fiind vorba despre o operațiune fictivă. Anularea unei operațiuni juridice, în principiu, are efect retroactiv, în timp ce în cazul desființării scopul principal este scoaterea din circuitul juridic a înscrisului fals, necorespunzător realității, sens în care să-i fie înlăturată capacitatea de a produce efecte ad probationem. Altfel spus, operațiunea de desființare privește înscrisul ca mijloc de probă.

Curtea a constatat că dintre cele 236 de facturi fiscale enumerate în actul de sesizare al instanței doar 64 se regăsesc fizic la dosarul cauzei, celelalte facturi fiscale care reflectă operațiuni fictive nefiind identificate și ridicate.

Astfel, în rejudecare, în baza art. 404 alin. 4 lit. g cu referire la art. 25 alin. 3 C. pr. pen., curtea va dispune desființarea integrală a celor 64 facturi fiscale aflate la filele 163-175, 181-187, 194-203, 210-220, 228-236, 242-246, 250-251 și 253-259 din dosarul de urmărire penală nr. 109/P/2017 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Mureș.

3.2. Asupra apelului declarat de partea civilă A.J.F.P.M., s-a apreciat că este nefondat și a fost respins ca atare, în temeiul art. 421 alin. 1 pct. 1 lit. b C. pr. pen.

Din adresa nr. x/18 noiembrie 2021 emisă de A.N.A.F., rezultă că inculpatul a plătit o

parte din prejudiciu, în cuantum de 23.558 lei.

Prin hotărârea atacată, tribunalul a dispus condamnarea lui D.I.S. pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală. Astfel, sesizarea instanței și condamnarea inculpatului poartă pentru comiterea unei infracțiuni de evaziune fiscală al cărei prejudiciu este de 326.966 lei – în urma plății parțiale efectuate de inculpat – și nu de lei 557.688 cât a cerut partea civilă. În aceste împrejurări, suma care i se cuvine părții civile, dovedită cu probele administrate în cauză, este de 326.966 lei – paguba efectiv cauzată prin fapta care se judecă, la care se adaugă dobânzile și penalitățile de întârziere calculate până la data stingerii efective a debitului – beneficiul nerealizat, la care a fost, de altfel obligat inculpatul în prim grad.

4. Măsuri asiguratorii. Condiții de instituire.

*- Cod procedură penală 249 alin. 3, 4 și 5, 249 alin. 8, art. 249 alin. 4¹ și 7
- Legea nr. 241/2005 art. 11*

Pentru instituirea măsurilor asiguratorii, este necesară îndeplinirea cumulativă a două seturi de condiții: unul de ordin formal și un altul de ordin substanțial. Aceste condiții vor fi luate în calcul și ulterior, cu ocazia verificărilor consacrate de art. 250² C. pr. Pen.

A) Condițiile formale țin de legalitate și privesc:

a) existența unui proces penal în curs, indiferent de faza în care se află cauza: urmărire penală, cameră preliminară sau judecată.

b) respectarea normelor de competență și a procedurii prescrise de art. 249 alin. 1 teza I C. pr. Pen.;

c) distribuirea măsurii asiguratorii pe bunurile suspectului, inculpatului, părții responsabile civilmente sau ale altor persoane, cu respectarea distincțiilor operate de art. 249 alin. 3, 4 și 5 C. pr. Pen. și a excepțiilor prevăzute de art. 249 alin. 8 C. pr. Pen.

B) Condițiile substanțiale țin de temeinicie și impun un triplu test: de necesitate, de oportunitate și de proporționalitate. Acest triplu test este argumentat tocmai de intruziunea pe care măsurile asiguratorii o interferează în dreptul de proprietate al persoanei vizate și, în aceeași timp, impune organului judiciar să își motiveze decizia adoptată.

Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, Încheierea penală nr. 17/C/CP/15 martie 2022

1. Prezentarea sesizărilor. Prin cererile înregistrate la Completul de cameră preliminară de la Curtea de Apel Tg.-Mureș sub nr. x/102/2018/a1.30*/21 februarie 2022, inculpații E.F.P. și BCR A.V.V.I.G. SA, precum și partea responsabilă civilmente F. SRL (cu denumirea actuală F.U. SRL) au formulat contestație împotriva încheierii penale pronunțate la data de 7 februarie 2022 de către judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Mureș în dosarul nr. x/102/2018/a1.30*.

Inculpații și partea responsabilă civilmente au contestat legalitatea și temeinicia soluției de instituire a măsurii sechestrului asigurator asupra tuturor bunurilor mobile și imobile care se află și care vor intra în patrimoniile lor până la concurența sumei de 2.313.534 lei.

Împreună, contestatorii au denunțat absența motivării de către judecătorul de prim grad a dispoziției de instituire a sechestrului asigurator, precum și neîndeplinirea condițiilor privind necesitatea și proporționalitatea impunerii unei asemenea măsuri.

Diferit, inculpatul E.F.P. și partea responsabilă civilmente au criticat încheierea vizată sub următoarele aspecte:

-încălcarea principiului neagravării situației în propria cale de atac, subliniind că prin încheierea penală a judecătorului de cameră preliminară din 7 octombrie 2021, a fost impus

sechestrul asigurator până la concurența sumei de 2.082.201 lei. Această încheiere a fost desființată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare prin decizia penală nr. x/C?CP?26 noiembrie 2021 a Completului de cameră preliminară de la Curtea de Apel Tg.-Mureș. Cum partea civilă nu formulase contestație împotriva încheierii din 7 octombrie 2021, în rejudecare nu se putea institui sechestrul asigurator pe o sumă mai mare decât cea stabilită prin hotărârea desființată;

-în încheierea din 7 februarie 2022, contestată, judecătorul a invocat elemente noi în favoarea luării măsurii procesuale reale, fără ca acestea să fi fost discutate în contradictoriu cu părțile;

-judecătorul de prim grad a dispus sechestrul asigurator în lipsa unor probe care să ateste valoarea estimativă a prejudiciului;

-în mod greșit judecătorul de la Tribunalul Mureș a reținut întreaga sumă indicată în rechizitoriu drept prejudiciu al infracțiunii de evaziune fiscală, fără să ia în considerare că o parte semnificativă din acesta, în cuantum de 360.740 lei, a fost achitată de partea responsabilă civilmente încă din 10 iulie 2013;

-judecătorul de la prima instanță nu a individualizat bunurile asupra cărora a instituit sechestrul asigurator, astfel încât în executarea încheierii contestate, organele de executare silită din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală (în continuare ANAF) au aplicat măsura în privința tuturor bunurilor deținute de inculpat și partea responsabilă civilmente și a sumelor datorate acestora de către terți, ceea ce a depășit cu mult concurența de 2.313.534 lei până la care s-a aplicat sechestrul.

Totodată, inculpata BCR A.V.V.I.G. SA a ridicat următoarele critici:

-judecătorul de prim grad nu a respectat decizia nr. x/C/CP/26 noiembrie 2021 a Completului de cameră preliminară de la Curtea de Apel Tg.-Mureș, căci, contrar celor dispuse prin această decizie, nu a analizat în substanță motivele de netemeinicie care fuseseră punctate prin contestația îndreptată împotriva încheierii din 7 octombrie 2021, desființată cu trimitere spre rejudecare;

-măsura asiguratorie a fost nelegal dispusă prin încheierea contestată, cât timp, prin încheierea pronunțată în procedura de cameră preliminară la data de 7 octombrie 2021, judecătorul de la Tribunalul Mureș a sancționat cu nulitatea absolută acte procesuale esențiale efectuate în cursul urmăririi penale și a exclus din materialul probator dovezile care atestau valoarea prejudiciului;

-judecătorul de la prima instanță nu a analizat inaplicabilitatea în cauză a condițiilor prevăzute de art. 249 alin. 1 C. pr. Pen. și nici caracterul subsidiar al măsurilor asiguratorii raportat la obiectul camerei preliminare;

-în mod nelegal, măsura asiguratorie a fost dispusă asupra accesoriilor și penalităților de întârziere;

-măsura asiguratorie a fost instituită, deși nu erau îndeplinite scopul acesteia și nici condițiile de necesitate, oportunitate și proporționalitate.

Analizând contestațiile pendinte, prin prisma materialului dosarului nr. x/102/2018/a1.30* al Tribunalului Mureș, a motivelor invocate, a probelor noi administrate, a susținerilor și concluziilor contestatorilor și ale reprezentantului Ministerului Public, precum și din oficiu, în limitele investirii date de efectele devolutiv specific și neagravării situației în propria cale de atac, se rețin următoarele:

2. Prezentarea hotărârii atacate. Prin încheierea penală din 7 februarie 2022, judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Mureș, între altele:

-în temeiul art. 249 alin. (1), (2), (5) și (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 11 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, a admis în parte cererea formulată de partea civilă Statul Român prin A.N.A.F. și, în consecință:

-a dispus instituirea sechestrului asigurator asupra tuturor bunurilor mobile și imobile care se află și care vor intra în patrimoniile inculpatului E.P.F., inculpatei B.A.V. V.I.G. S.A.

și părții responsabile civilmente F. SRL, actualmente F.U. SRL, până la concurența sumei de 2.313.534 lei, din care suma de 777.322 lei reprezintă prejudiciu, iar suma de 1.536.212 reprezintă accesorii - dobânzi și penalități de întârziere, calculate potrivit Codului de procedură fiscală, de la data producerii prejudiciului până la data de 26 ianuarie 2022.

-în baza art. 251 din Codul de procedură penală raportat la art. 213 din Codul de procedură fiscală, a stabilit ca măsurile asigurătorii instituite să fie aduse la îndeplinire de către organele de executare silită din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

În motivarea acestor dispoziții, judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Mureș a reținut în esență că în urma sesizării instanței cu rechizitoriul emis la data de 12 noiembrie 2018 de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Serviciul Teritorial Tg.-Mureș în dosarul nr. 21/D/P/2013, pe durata procedurii de cameră preliminară, la data de 10 decembrie 2019, partea civilă Statul român, prin ANAF, a solicitat obligarea în solidar a inculpaților (între care inculpatul E. și inculpata B.A.V. V.I.G. S.A.), și a părților responsabile civilmente (între care F. SRL, actualmente F.U. SRL) la plata sumelor reprezentând prejudiciul adus bugetului consolidat de stat. De asemenea, a mai solicitat instituirea măsurilor asigurătorii asupra tuturor bunurilor mobile și imobile ale persoanelor răspunzătoare pentru săvârșirea infracțiunilor, până la concurența valorii pagubei.

Prin încheierea din data de 7 octombrie 2021, pronunțată în dosarul asociat nr. 2221/102/2018/a1.30, în temeiul art. 249 alin. 1 și 6 C. pr. pen., judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Mureș a admis cererea formulată de partea civilă Ministerul Finanțelor Publice prin A.N.A.F..

A dispus instituirea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpaților E.F.P. și B.A.V. V.I.G. S.A. [CUI xxx] precum și ale părții responsabile civilmente S.C. F. S.R.L. (CUI xxx) pentru suma de 2.082.201 lei.

În temeiul art. 251 Cod procedură penală pentru aducerea la îndeplinire a dispozițiilor prezentei încheieri a desemnat Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial Tg. Mureș

Ulterior, prin decizia penală nr. 98/C/CP/26 noiembrie 2021, pronunțată de Curtea de Apel Târgu Mureș, în baza art. 425¹ alin. 7 pct. 2 raportat la art. 250¹ alin. 1, 3 Cod procedură penală și la art. 281 alin. 1 lit. f Cod procedură penală s-au admis contestațiile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată – Serviciul Teritorial Târgu-Mureș, de inculpații B.A.V. V.I.G. S.A. și E.F.P. și de partea responsabilă civilmente SC F. SRL (actualmente SC F.U. SRL) împotriva încheierii penale din 7 octombrie 2021 pronunțate de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Mureș.

S-a desființat integral încheierea atacată și s-a dispus rejudecarea cauzei de către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Mureș.

Cu prilejul rejudecării, judecătorul de cameră preliminară a reținut că în prezenta speță, având în vedere că inculpatul E.P.F. este cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală în formă continuată, prev. și ped. de art. 9 alin. 1 lit. a și alin. 2 din Legea nr. 241/2005 (text valabil începând cu data de 22.03.2013), cu aplicarea art. 35 alin.1 Cod penal (42 de acte materiale) - în relația cu F. SRL, iar inculpata B.A.V. V.I.G. S.A. este cercetată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la evaziune fiscală în formă continuată, prevăzută de art. 28 alin. 1 Cod penal raportat la art. 9 alin. 1 lit. a și alin. 3 din Legea 241/2005 (text în vigoare începând cu data de 23.03.2013) cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (4484 acte materiale) dintre care: 48 acte materiale în raport cu partea responsabilă civilmente F. SRL, precum și faptul că în cursul urmăririi penale această societate a fost introdusă în cauză în calitate de parte responsabilă civilmente, instituirea de măsuri

asigurătorii față de aceștia este obligatorie și este necesară pentru a asigura posibilitatea persoanei vătămate ca, în măsura în care va fi atrasă răspunderea civilă a inculpaților, să aibă posibilitatea de a executa titlul care va stabili creanța sa. Judecătorul a notat că valoarea exactă a prejudiciului nu poate fi stabilită la acest moment procesual, tocmai de aceea raportarea se face la valoarea probabilă a prejudiciului indicată prin actul de sesizare, la care se adaugă accesoriile calculate de partea civilă în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură fiscală.

Cu referire la inculpata B.A.V. V.I.G. S.A., judecătorul de cameră preliminară a mai reținut că participația penală sub forma complicității permite luarea de măsuri asigurătorii, în considerarea faptei unice la care s-a contribuit și din care decurge prejudiciul. Judecătorul de cameră preliminară a subliniat că, în această etapă procesuală, nu poate proceda la stabilirea contribuției fiecărui participant la săvârșirea infracțiunii și nici la examinarea eventualei nevinovății a vreunuia pentru a stabili un grad de acoperire mai mic al prejudiciului. Acțiunea civilă în procesul penal urmează regulile răspunderii civile delictuale, care duce la obligarea solidară a aceluia care au produs prejudiciul.

Judecătorul a mai precizat că măsura asigurătorie va viza patrimoniile inculpaților și patrimoniul părții responsabile civilmente, dar și bunurile care vor intra în patrimoniile acestora, conform deciziei nr. 19/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care s-a admis recursul în interesul legii și s-a statuat că atunci când se instituie măsuri asigurătorii în procesul penal nu este necesar să se indice sau să se dovedească ori să se individualizeze bunurile asupra cărora se înființează măsura asigurătorie.

În acest sens, a menționat că în considerentele acestei decizii, printre altele, s-a reținut că, nici nu s-ar putea impune asemenea condiții, câtă vreme, în raport cu scopul pentru care sunt instituite măsurile asigurătorii, precizat de art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală, acestea reprezintă proceduri temporare, care trebuie să aibă în vedere caracterul dinamic al patrimoniului pe care îl vizează.

Totodată, având în vedere că prin Decizia nr. 17/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție s-a admis recursul în interesul legii și, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 19 Cod procedură penală, s-a stabilit că în cauzele penale având ca obiect infracțiunile de evaziune fiscală prevăzute de Legea nr. 241/2005, instanța soluționând acțiunea civilă, dispune obligarea inculpatului condamnat pentru săvârșirea acestor infracțiuni la plata sumelor reprezentând obligația fiscală principală datorată și la plata sumelor reprezentând obligații fiscale accesorii datorate, în condițiile Codului de procedură fiscală, judecătorul de cameră preliminară a constatat că măsura sechestrului asigurător se aplică asupra întregului prejudiciu, inclusiv asupra accesoriilor, accesorii care sunt formate din dobânzi și penalități, întrucât prin aplicarea unei măsuri asigurătorii se urmărește garantarea recuperării întregului prejudiciu în cazul unei condamnări definitive.

Judecătorul de cameră preliminară a mai reținut că între scopul pentru care măsura asigurătorie urmează a fi dispusă, respectiv recuperarea eventualului prejudiciu produs în dauna părții civile și protecția dreptului inculpaților și al părții responsabile civilmente de a se folosi de bunurile lor, există un raport rezonabil de proporționalitate, așa cum acest principiu decurge atât din art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și din art. 53 alin. (2) din Constituția României. De asemenea, a apreciat că sechestrul asigurător vizează în principal garantarea executării unei eventuale creanțe ce va fi recunoscută în favoarea părții civile lezate prin posibila acțiunea ce face obiectul judecății, așa încât procedura de instituire a sechestrului nu constituie o judecată asupra unei acuzații în materie penală în sensul art. 6 paragraf 1 din Convenție, motiv pentru care luarea măsurilor asigurătorii nu încalcă nici art. 6 paragraf 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la prezumția de nevinovăție.

Judecătorul a subliniat în continuare că măsurile asigurătorii sunt o consecință a săvârșirii unei fapte penale și constau în indisponibilizarea temporară a unor bunuri mobile sau imobile prin instituirea unui sechestru asupra lor. Până la dovedirea vinovăției în materie penală, indisponibilizarea instituită prin sechestru nu afectează substanța dreptului avut asupra bunurilor supuse măsurii, întrucât acest lucru se poate realiza numai prin dispozitivul hotărârii care trebuie să cuprindă și cele hotărâte cu privire la măsurile asigurătorii.

În ceea ce privește apărările formulate de inculpați și de partea responsabilă civilmente, prin avocați aleși, judecătorul de cameră preliminară a constatat că mare parte dintre acestea sunt combătute prin considerentele reținute anterior, nefiind necesar a fi reluate. De altfel, parte din aceste apărări au fost prezentate și ca argumente pentru susținerea excepțiilor de neconstituționalitate ale dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 241/2005, nefiind permise de instanța de control constituțional, așa cum rezultă din deciziile pronunțate de aceasta și menționate în cuprinsul prezentei hotărâri.

Referitor la încheierea intermediară pronunțată în cursul procedurii de cameră preliminară, prin care s-a dispus excluderea rapoartelor de constatare tehnico-științifică, s-a constatat nelegalitatea rechizitoriului emis în cauză, reținându-se nulitatea relativă a ordonanțelor prin care s-a dispus extinderea și efectuarea în continuare a urmăririi penale, respectiv punerea în mișcare a acțiunii penale, precum și referitor la susținerea că partea civilă și-a întemeiat pretențiile în mod majoritar pe rechizitoriul emis de către parchet, în care erau redate presupusele prejudicii constatate prin rapoarte de constatare, judecătorul de cameră preliminară a reținut că, în acest cadru procesual, nu pot fi dezbătute aspecte ce derivă din excepțiile invocate în camera preliminară, întrucât această fază procesuală nu a fost încă finalizată, și nici aspecte ce țin de fondul cauzei, deoarece aceste chestiuni vor fi dezbătute în faza judecătii, în fața instanței de fond.

Ca atare, judecătorul de cameră preliminară nu a avut în vedere excluderea rapoartelor de constatare tehnico-științifică sau constatarea nulității vreunor acte procesuale, întrucât aceste aspecte nu au fost tranșate în mod definitiv.

Pe de altă parte, chiar dacă rapoartele de constatare tehnico-științifică nu ar putea fi luate în considerare, aspectele atestate în concluziile acestora sunt dovedite și prin alte mijloace de probă cu caracter obiectiv, cum ar fi de exemplu documentele contabile ridicate, iar valoarea probabilă a prejudiciului poate fi estimată de către organul judiciar pe baza pretențiilor părții civile, care pot fi justificate cu orice înscrisuri, nu neapărat prin rapoartele de constatare. Pentru dispunerea de măsuri asigurătorii este suficient să existe suspiciunea că acest prejudiciu există, nefiind necesar a fi stabilită întinderea sau caracterul cert al acestuia.

Totodată, posibilitatea ca prin hotărâre definitivă să se dispună restituirea cauzei la parchet în procedura de cameră preliminară nu împieteează dispunerea de măsuri asigurătorii la acest moment procesual, având în vedere că o astfel de măsură rămâne câștigată cauzei și indiferent în fața cărui organ judiciar se va afla aceasta (organ de urmărire penală, judecător de cameră preliminară sau instanță), legiuitorul a prevăzut obligativitatea verificării măsurilor asigurătorii. Drept urmare, pe parcursul procedurii judiciare în curs, în raport de evoluția acesteia, se va proceda la reevaluarea, la cerere sau din oficiu, în cadrul termenelor prevăzute de legea procesual penală, a caracterului oportun al menținerii măsurilor asigurătorii. În acest context, judecătorul a remarcat că mare parte din practica judiciară relevantă de inculpata B.A.V. V.I.G. S.A. vizează tocmai această ipoteză, respectiv situația în care s-a procedat la verificarea măsurilor asigurătorii, ocazie cu care s-a apreciat că trecerea unei perioade îndelungate de timp de la instituirea măsurilor asigurătorii justifică ridicarea acestora, nemaifiind necesare și proporționale cu scopul urmărit, având un caracter excesiv pentru persoanele ale căror bunuri au fost indisponibilizate.

Contrar opiniei părții responsabile civilmente, judecătorul de cameră preliminară a constatat că ulterior dispunerii revocării măsurii asigurătorii, respectiv ulterior datei de 16

iulie 2013, au apărut elemente noi, care justifică luarea de măsuri asigurătorii, în principal prin prisma caracterului obligatoriu al acestora, consacrat de dispozițiile art. 11 din Legea nr. 241/2005.

Astfel, a constatat că, inițial, într-adevăr acuza adusă inculpatului E.P.F. a vizat cauzarea unui prejudiciu în cuantum de 360.740 lei, fiind reținut în sarcina sa faptul că, în perioada octombrie 2012-aprilie 2013, în calitate de administrator al F. S.R.L. Galați a virat cu titlul de asigurare către B.A.V. S.A. și a răscumpărat sumele de 488.000 lei cu indicarea datei plăților/răscumpărilor, numărul răscumpărilor, intervalul între plată și răscumpărare (prejudiciul aferent fiind în cuantum de 360.740 lei). Ulterior, prin Ordonanța din 19.07.2013, procurorul de caz a dispus extinderea urmăririi penale și începerea urmăririi penale față de E.P.F. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. a și alin. 2 din legea 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal. S-a reținut că, deși inițial se constatare că F. S.R.L. Galați a virat către B.A.V. S.A. și a răscumpărat suma de 488.000 lei (prejudiciul aferent fiind în cuantum de 360.740 lei), prin raportul de constatare tehnico-științifică efectuat la 10.07.2013 de specialiștii DIICOT Structura Centrală s-a stabilit că suma răscumpărată este de 1.514.516 lei (prejudiciul aferent fiind în cuantum de 777.322 lei).

Totodată, judecătorul a constatat că prin rechizitoriul întocmit în cauză, s-a reținut că, în ceea ce privește latura civilă, prejudiciul total în cuantum de 777.322 lei nu a fost achitat și s-a precizat că societatea a achitat în conturile bugetului de stat și a asigurărilor sociale suma de 1.139.752 lei, fără a respecta însă procedura prevăzută, în baza art. 10 din Legea nr. 241/2005, în Ordinul 1076/2012 a Ministerului Finanțelor Publice, sau fără a depune declarații rectificative referitoare la obligațiile restante și plătite în cuantumul arătat mai sus, astfel încât, deoarece aceste sume se pot compensa oricând cu alte obligații curente ale societății, s-a considerat prejudiciul nerecuperat.

Acest aspect de noutate, în sensul că, în fapt, plățile efectuate nu au reprezentat achitarea vreunei părți din prejudiciu, este susținut prin datele puse la dispoziție de ANAF atât în cursul urmăririi penale cât și în cuprinsul cererii de constituire ca parte civilă, dar și în răspunsul comunicat în cadrul prezentului dosar asociat prin adresa nr. xxx/26 ianuarie 2022.

Referitor la apărările părții responsabile civilmente, potrivit cărora instituirea de măsuri asigurătorii ar avea drept consecință intrarea în faliment a societății, precum și ale inculpatei B.A.V. V.I.G. S.A., prin care a specificat că nu se pune probleme relei sale credințe, dat fiind gradul ridicat de solvabilitate al societății, judecătorul de la prima instanță a notat că aceste aspecte nu pot justifică respingerea cererii părții civile, având în vedere caracterul obligatoriu al măsurilor asigurătorii, așa cum rezultă din dispozițiile art. 11 din Legea nr. 241/2005.

Totodată, în opinia judecătorului de prim grad, faptul că în cursul urmăririi penale procurorul nu a dispus luarea de măsuri asigurătorii după ce s-a constatat producerea prejudiciului în cuantum de 777.322 lei, nu reprezintă un impediment la dispunerea acestor măsuri în cursul procedurii de cameră preliminară, pasivitatea acestora nefiind opozabilă.

În concluzie, având în vedere că instituirea de măsuri asigurătorii are în vedere protejarea drepturilor persoanei vătămate prin săvârșirea infracțiunii și față de întinderea mare a prejudiciului, având în vedere și necesitatea de a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor proprietate a inculpaților E.P.F. și B.A.V. V.I.G. S.A., precum și a părții responsabile civilmente F. SRL, în vederea garantării reparării pagubei produse prin săvârșirea infracțiunii, judecătorul a dispus instituirea măsurii asigurătorii a sechestrului până la concurența sumei de 2.313.534 lei, din care suma de 777.322 lei reprezintă prejudiciu, iar suma de 1.536.212 reprezintă accesorii - dobânzi și penalități de întârziere, calculate potrivit Codului de procedură fiscală, de la data producerii prejudiciului până la data de 26 ianuarie 2022, fiind îndeplinite cerințele și exigențele impuse de dispozițiile legale.

3. Considerentele Completului de cameră preliminară de la Curtea de Apel Tg.-Mureș investit cu soluționarea contestațiilor.

Pentru început, Completul de al doilea grad a reținut, contrar susținerilor contestatorilor, că judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Mureș a motivat în mod consistent, în fapt și în drept, soluția adoptată, a răspuns punctual și argumentat apărărilor esențiale ale inculpaților și părții responsabile civilmente formulate atât în primul set de proceduri în contestație, cât și cu ocazia rejudecării dispuse prin decizia x/C?CP?26 noiembrie 2021 a Completului de cameră preliminară de la Curtea de Apel Tg.-Mureș. Totodată, judecătorul de prim grad a efectuat o analiză adecvată a condițiilor de instituire a măsurilor asiguratorii, a examinat și și-a exprimat justificat punctul de vedere referitor la dimensiunea prejudiciului pretins în prezent de partea civilă. Elocvente în acest sens sunt considerentele scrise de la pagina 6 până la pagina 11 din încheierea atacată.

Dezavuarea de către părți a motivelor oferite de judecătorul de la tribunal și împrejurarea că, în rejudecare, Completul de la Curtea de Apel se va disocia de o parte a acestora nu semnifică sub nicio formă absența motivării încheierii contestate. În plus, ceea ce judecătorul de prim grad a tratat ca fiind “elemente noi” față de momentul 16 iulie 2013, referitor la întinderea pretinsului prejudiciu, nu a apărut intempestiv abia în deliberare și nu a paralizat dreptul la apărare al inculpatului E. și părții responsabile civilmente, cât timp, în 31 ianuarie 2022, când au avut loc dezbaterile judiciare, erau cunoscute acestora atât informațiile furnizate de ANAF în cursul urmăririi penale și apoi în faza de cameră preliminară (în 9 martie 2020 și 26 ianuarie 2022), cât și opinia procurorului semnatar al rechizitoriului, legate de această temă.

De asemenea, faptul că, în rejudecare, judecătorul de la tribunal a majorat suma până la concurența căreia a instituit sechestrul asigurator nu a adus atingere principiului neagravării situației în propria cale de atac, căci inculpații și partea responsabilă civilmente nu erau protejați de non reformatio in pejus, cât timp încheierea penală din 7 octombrie 2021 a fost atacată nerezervat și de procuror, care și-a prezentat motivele după expirarea termenului de contestație, iar prin decizia penală nr. 98/C/CP/26 noiembrie 2021, Completul de cameră preliminară de la Curtea de Apel a admis și contestația parchetului.

Cu toate acestea, contestațiile declarate de inculpații E.F.P. și BCR A.V.V.I.G. SA, precum și de partea responsabilă civilmente F. SRL împotriva încheierii penale din 7 februarie 2022 au fost apreciate ca fiind fondate, iar considerentele expuse în continuare au determinat, în temeiul art. 425¹ alin. 7 pct. 2 lit. a C. pr. Pen. cu referire la art. 250¹ alin. 1 și 3 C. pr. pen., admiterea căilor de atac, cu consecințele desființării parțiale a încheierii atacate și soluționării cauzei în următoarele limite:

Cu titlu preliminar, s-a subliniat că, prin natura lor, desprinsă din textul art. 249 C. pr. Pen., măsurile asiguratorii sunt măsuri procesuale reale care constau în indisponibilizarea unor bunuri mobile și imobile ale suspectului sau inculpatului, ori, după caz, ale părții responsabile civilmente sau ale altor persoane, prin instituirea unui sechestrului asupra acestora, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.

În acest fel, măsurile asiguratorii constituie în procesul penal veritabile garanții cu titlu de prevedere -dedus din cauza acestora, dată de preîntâmpinarea ascunderii, distrugerii, înstrăinării sau sustragerii bunurilor- și cu o funcționalitate provizorie, căci nu implică un transfer de proprietate și durează doar atât timp cât condițiile, cauza, și scopul lor sunt în ființă. Ele sunt menite să asigure îndeplinirea scopului legal care le este atașat, mai exact executarea măsurii de siguranță a confiscării speciale sau extinse, executarea pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori repararea pagubei cauzate prin infracțiune.

Pentru instituirea măsurilor asigurătorii, este necesară îndeplinirea cumulativă a două seturi de condiții: unul de ordin formal și un altul de ordin substanțial. Aceste condiții vor fi luate în calcul și ulterior, cu ocazia verificărilor consacrate de art. 250² C. pr. Pen.

A) Condițiile formale țin de legalitate și privesc:

a) existența unui proces penal în curs, indiferent de faza în care se află cauza: urmărire penală, cameră preliminară sau judecată. Este conturată astfel o bază factuală adecvată, desprinsă din probele administrate, în raport cu care autoritatea judiciară competentă va extrage condițiile substanțiale ale măsurii asigurătorii.

În acest context și cât timp luarea măsurilor asigurătorii nu echivalează cu o acuzație în materie penală, date fiind natura și finalitatea acestora în procesul penal, Completul de cameră preliminară subliniază că o asemenea bază factuală nu trebuie să se ridice la gradul de claritate și de precizie pe care îl reclamă o hotărâre de condamnare.

De aceea, pe de o parte, noțiunea de “infracțiune” utilizată de legiuitor în câmpul măsurilor asigurătorii se referă la infracțiunea astfel cum este ea incriminată în Codul penal sau în legi speciale, și care formează obiectul procedurilor penale, nicidecum această noțiune nu este subordonată necesității ca autoritățile judiciare să fi stabilit deja îndeplinirea elementelor de tipicitate a infracțiunii în cazul concret.

Pe de altă parte, luarea măsurilor asigurătorii nu poate să fie înlăturată de plano atunci când judecătorul de cameră preliminară a exclus din materialul de urmărire penală probe cardinale și a amendat cu nulitatea absolută acte procesuale importante efectuate în faza inițială a procesului, cât timp încheierea nu este definitivă și la dosar există oricum alte dovezi valabil administrate în baza cărora poate să fie determinată în mod rezonabil îndeplinirea condițiilor substanțiale ale acestor măsuri procesuale.

b) respectarea normelor de competență și a procedurii prescrise de art. 249 alin. 1 teza I C. pr. Pen.;

c) distribuirea măsurii asigurătorii pe bunurile suspectului, inculpatului, părții responsabile civilmente sau ale altor persoane, cu respectarea distincțiilor operate de art. 249 alin. 3, 4 și 5 C. pr. Pen. și a excepțiilor prevăzute de art. 249 alin. 8 C. pr. Pen.

B) Condițiile substanțiale țin de temeinicie și impun un triplu test: de necesitate, de oportunitate și de proporționalitate. Acest triplu test este argumentat tocmai de intruziunea pe care măsurile asigurătorii o interferează în dreptul de proprietate al persoanei vizate și, în aceeași timp, impune organului judiciar să își motiveze decizia adoptată.

a) Testul de necesitate este conectat la cauza și la scopul măsurilor asigurătorii. De regulă, acest test incumbă autorității judiciare competente a cărei apreciere poate să difere de la caz la caz, cu precizarea că pentru instituirea sechestrului asigurător cauză acestuia se prezumă, nefiind necesar să se probeze că persoana vizată pregătește ori realizează “manopere sau activități din care să rezulte că ar intenționa ascunderea bunurilor sale, măsura putând fi dispusă în toate cazurile în care s-a produs un prejudiciu sau legea impune confiscarea specială sau extinsă” (în acest sens, a se vedea: Curtea Constituțională, Decizia nr. 629/2015, par. 15). Altfel spus, chiar de bună credință fiind actorii implicați, dinamica relațiilor politice, sociale și economice oricum transpune un potențial risc de insolvență al acestora.

De la această regulă, Codul de procedură penală (art. 249 alin. 4¹ și 7) și anumite legi speciale (între care și Legea nr. 241/2005 în art. 11) prevăd, prin excepție, caracterul obligatoriu al măsurilor asigurătorii.

În aceste cazuri de excepție, necesitatea dispunerii măsurilor asigurătorii nu este supusă aprecierii organelor judiciare, ci decurge direct din lege, fiind justificată fie de finalitatea acestor măsuri, fie de natura și gravitatea infracțiunilor, fie de consecințele acestora asupra unor categorii vulnerabile de subiecți pasivi [în același sens, a se vedea: Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, Încheierea nr. 735/2 septembrie 2021 (nepublicată)]. Așadar,

în ipotezele de excepție, necesitatea măsurilor asiguratorii a fost deja edictată de legiuitor, rămânând autorităților judiciare să evalueze doar oportunitatea și proporționalitatea acestora.

b) Testul de oportunitate este liantul între necesitate și proporționalitate, fiind solid legat de cele două, și imprimă posibilitatea recurgerii la mijloace alternative. Acest test depinde în mod esențial de conduita și implicarea destinatarului măsurii asiguratorii în procedurile penale care îl vizează. Astfel, acesta dispune de anumite opțiuni de care autoritățile judiciare vor ține cont. Asemenea opțiuni pot fi exprimate, cu titlu de exemplu, atunci când, în mod voluntar, cel în cauză alege să repare total sau parțial prejudiciul reclamat; consemnează la dispoziția organelor judiciare suma vehiculată; ori indică un anumit bun, cu valoare concurentă, care să fie sechestrat, evitând în acest fel instituirea unui sechestr asupra tuturor bunurilor sale.

c) Testul de proporționalitate asigură justul echilibru între restrângerea dreptului de proprietate al persoanei și scopul legitim urmărit odată cu impunerea măsurilor asiguratorii. El pretinde luarea în considerare în special a valorilor implicate în cauză, însemnând valoarea prejudiciului sau a bunurilor probabile ce trebuie confiscate, bonitatea persoanei în cauză, valoarea patrimoniului de care aceasta dispune (a se vedea, în acest sens: Curtea Constituțională, Decizia nr. 10/2016, pct. 14). Totodată, acest test imprimă organului judiciar obligativitatea examinării, cu prilejul verificărilor periodice efectuate potrivit art. 250² C. pr. Pen., a termenului rezonabil al măsurilor asiguratorii.

Revenind la specificul cauzei pendinte, cu referire la condițiile formale ale măsurilor asiguratorii, față de considerentele de ordin teoretic expuse supra, Completul de cameră preliminară de la Curtea de Apel a mai adus următoarele adăugiri determinate de particularitățile pricinii.

Față de inculpații E.P.F. și B.A.V. V.I.G. SA există un proces penal în curs pentru o infracțiune continuată de evaziune fiscală, la care inculpatul persoană fizică și-a adus contribuția în calitate de autor, iar inculpata persoană juridică în calitate de complice.

Astfel, prin rechizitoriul emis la data de 12 noiembrie 2018, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Serviciul Teritorial Tg.-Mureș a dispus trimiterea în judecată, între alții, a inculpaților E.P.F., pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală în formă continuată, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. a și alin. 2 din Legea nr. 241/2005, cu reținerea art. 35 alin.1 Cod penal (42 de acte materiale) - în relația cu F. SRL, actualmente F.U. SRL, și B.A.V. V.I.G. S.A., pentru comiterea complicității la infracțiunea de evaziune fiscală în formă continuată, prevăzută de art. 28 alin. 1 Cod penal raportat la art. 9 alin. 1 lit. a și alin. 3 din Legea 241/2005, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (4484 acte materiale) dintre care: 48 acte materiale în raport cu partea responsabilă civilmente F. SRL.

În esență, în actul de sesizare a instanței s-a reținut că inculpatul E.P.F., în calitate de asociat și administrator al F. SRL, în baza aceleiași rezoluții infracționale, în intervalul decembrie 2011-iulie 2013, a dispus efectuarea unui număr de 42 viramente către B.A.V. V.I.G. S.A., în suma totală de 1.541.516 lei, reprezentând prime de asigurare aferente clauzei de Economisire – Beneficii, răscumpărând de același număr de ori și imediat această sumă, mai puțin comisionul reținut de asigurator, acordând pe această cale către angajații societății parte din salarii sub forma simulată a unor prime de asigurare, cauzând bugetului de stat un prejudiciu reprezentând obligații fiscale suplimentare în valoare totală de 777.322 lei.

Inculpata B.A.V. V.I.G. SA, în perioada ianuarie 2009 - iulie 2013, în baza aceleiași rezoluțiuni infracționale, după ce a încasat de la un număr de 226 societăți comerciale suma de 242.515.409 lei cu titlu de prime plătite aferente clauzei de economisire – beneficii/investiții, a acceptat de un număr de 4484 ori, dintre care de 48 de ori în relația cu F. SRL, răscumpărarea imediată a acestor prime, respectiv a sumei de 225.317.045 lei, cu încălcarea prevederilor legale și contractuale, permițând astfel celor 226 societăți comerciale

acordarea pe această cale către proprii angajați a unor venituri salariale nefiscalizate, sub forma simulată a unor prime de asigurare, ajutând astfel reprezentanții acestor firme să cauzeze bugetului de stat un prejudiciu reprezentând obligații fiscale suplimentare în valoare totală de 137.524.761 lei reprezentând contribuțiile sociale obligatorii și impozitul pe venitul din salarii.

În faza de cameră preliminară, partea civilă ANAF, prin comunicarea nr. xxx/10 decembrie 2019, a solicitat obligarea inculpaților în solidar cu partea responsabilă civilmente F. SRL, introdusă în proces în cursul urmăririi penale, la plata sumelor reprezentând prejudiciul adus bugetului consolidat de stat. Prin comunicarea nr. xxx/20 mai 2020, partea civilă specificat că solicită obligarea inculpatului E.P.F. în solidar cu partea responsabilă civilmente F. S.R.L. și cu inculpata B.A.V. V.I.G. SA, la plata sumei de 777.322 lei reprezentând paguba efectiv cauzată și a sumei de 1.304.879 lei reprezentând accesorii și calcularea accesoriilor până la data achitării integrale a prejudiciului.

În 10 decembrie 2019, partea civilă a cerut instituirea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpaților și părții responsabile civilmente, aceste măsuri urmărind garantarea reparării prejudiciului pretins de partea civilă.

În acord cu judecătorul de la Tribunalul Mureș, Completul de cameră preliminară de la Curtea de Apel a subliniat că excluderea rapoartelor de constatare tehnico-științifică și constatarea nulității anumitor acte procesuale de urmărire penală operate prin încheierea penală nr. 166/CCP/7 octombrie 2021 nu au fost tranșate în mod definitiv până în prezent, așa încât această hotărâre nu se opune dispunerii la acest moment procesual a măsurilor asigurătorii. Desigur, dacă în cauză printr-o hotărâre definitivă cauza va fi restituită la parchet, motivele care au determinat o asemenea finalitate și consecințele lor vor fi evaluate cu prilejul verificărilor ulterioare prevăzute de art. 250² C. pr. Pen.

În orice caz, chiar dacă rapoartele de constatare tehnico-științifică nu ar mai putea să fie luate în considerare, aspectele atestate în concluziile acestora sunt dovedite și prin alte mijloace de probă cu caracter obiectiv, cum sunt spre exemplu documentele contabile ridicate, iar valoarea probabilă a prejudiciului poate să fie estimată de către organul judiciar pe baza pretențiilor părții civile, care pot fi justificate cu orice înscrisuri, nu neapărat prin rapoartele de constatare. Pentru dispunerea măsurii asigurătorii este suficient să existe suspiciunea că acest prejudiciu există, nefiind necesar a fi stabilită întinderea sau caracterul cert al acestuia.

Totodată, cu referire la situația inculpatei B.A.V. V.I.G. S.A., Completul de cameră preliminară notează că participația penală sub forma complicității permite luarea de măsuri asigurătorii, în considerarea faptei unice la care complicele a contribuit și din care decurge prejudiciul. În această fază a procedurilor, autoritatea judiciară chemată să instituie măsura asigurătorie nu este abilitată să stabilească și întinderea contribuției fiecărui participant la infracțiune și nici să decidă asupra vinovăției fiecărui participant, pentru a stabili un grad mai redus de acoperire a prejudiciului. Aceste chestiuni sunt rezervate judecării în fond a cauzei.

Referitor la condițiile substanțiale ale măsurilor asigurătorii, Completul investit cu soluționarea contestațiilor a recizat că testul de necesitate este împlinit, căci cauza acestor măsuri este prezumată de lege, iar scopul lor în raport cu infracțiunea care face obiectul procedurilor penale decurge ex lege, din textul art. 11 al Legii nr. 241/2005 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, potrivit căruia “în cazul în care s-a săvârșit o infracțiune prevăzută de prezenta lege, luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie”.

Testul de oportunitate este activ în cauză, cu următoarele mențiuni: prejudiciul reclamat în cauză nu este integral recuperat, astfel că partea civilă este în drept să dispună de garanți că, în măsura în care va fi atrasă răspunderea civilă a inculpaților, va avea posibilitatea efectivă să execute titlul care va stabili creanța sa.

În cursul urmăririi penale, partea responsabilă civilmente a achitat voluntar o parte din acest prejudiciu, în valoare de 360.740 lei, astfel că sechestrul asigurator va fi instituit doar cu

privire la partea din prejudiciu neplătită. Asupra acestei chestiuni, Completul de cameră preliminară va reveni în detaliu în alineatele următoare.

În schimb, inculpații și partea responsabilă civilmente nu au oferit nicio altă variantă binară, care să permită la acest moment restrângerea sechestrului asigurator la anumite bunuri aflate în patrimoniile acestora.

Testul de proporționalitate, la rândul său, este îndeplinit, cu nuanțele expuse mai jos:

Asupra inculpaților planează acuzația comiterii unei infracțiuni grave, care a cauzat un prejudiciu însemnat bugetului consolidat al statului. Dacă, la finalul procesului penal, instanța va constata că E.P.F. și B.A.V. V.I.G. SA au săvârșit infracțiunea de evaziune fiscală care li se reproșează, aceștia trebuie să repare în solidar prejudiciul produs, solidaritatea operând și între E. și F. S.R.L. Așadar, la acest moment procesual, când se pune problema luării măsurilor asiguratorii, există un just echilibru între intruziunea în dreptul de proprietate al celor trei și necesitatea garantării că prejudiciul produs bugetului statului va fi reparat.

Prin două ordine de plată cu nr. 76 din data de 10 iulie 2013, partea responsabilă civilmente a virat prin Trezorerie în conturile nr. xxx și nr. xxxx, sumele de 250.533 lei și 110.207 lei, în total 360.740 lei. Din mențiunile făcute pe ordinele de plată (beneficiar: bugetul de asigurări sociale, bugetul de stat, cod de identificare fiscală xxx, reprezentând B.A.S.S. -DIF Contribuții la dosar x/D/P/2013 E. F., Bug de stat DIF impozit salarii Dosar x/D/P/2013 E. F.), Completul de cameră preliminară deduce că manifestarea de voință a părții responsabile civilmente a fost în sensul achitării prejudiciului constatat la nivelul lunii iulie 2013, cauzat prin săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală de către E. F.. De altfel, și procurorul de caz acceptat atunci că prejudiciul a fost achitat, iar prin ordonanța din 16 iulie 2013 a ridicat măsura popririi asiguratorii pusă în 9 iulie 2013 asupra sumei de 360.740 lei. Această manifestare de voință și destinația atribuită banilor sunt elementele care interesează în vederea determinării concurenței sumei până la care măsurile asiguratorii sunt impuse în prezent. Faptul că partea responsabilă civilmente nu a virat cei 360.740 în contul special destinat recuperării prejudiciilor rezultând din evaziune fiscală nu semnifică lipsa plății, iar împrejurarea că organul fiscal a ignorat destinația certă a banilor nu este o chestiune care să anihileze voința părții responsabile civilmente de achitare a prejudiciului care i se imputa atunci lui E., materializată prin plata efectivă a acestuia.

Astfel, Completul de cameră preliminară, diferit de judecătorul de prim grad, a stabilit concurența de 416.582 lei până la care se instituie măsurile asiguratorii.

Pe durata soluționării contestațiilor, Completul de cameră preliminară de la Curtea de Apel a solicitat părții civile să calculeze accesoriile și penalitățile de întârziere aferente acestei sume, începând cu data de 10 iulie 2013 până la data de 20 mai 2020. Partea civilă nu s-a conformat acestei solicitări, așa încât, nefiind precis stabilite accesoriile și penalitățile de întârziere, sechestrul nu se aplică asupra acestora, ci doar asupra debitului principal, context în care este inutil să mai răspundă motivului de contestație al inculpatei legat de inaplicabilitatea sechestrului asupra accesoriilor.

Întrucât inculpații și partea responsabilă civilmente nu au indicat bunuri anume care să fie sechestrate până la concurența sumei de 416.582 lei, în aplicarea celor statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia RIL nr. 19/2017, măsurile asiguratorii se referă la bunurile mobile și/sau imobile care se află și/sau care vor intra în patrimoniile inculpaților E.F.P. și BCR A.V.V.I.G. SA și ale părții responsabile civilmente F. SRL.

Aceasta nu înseamnă însă că, în etapa punerii în executare a măsurilor asiguratorii, vor fi indisponibilizate automat toate bunurile prezente și viitoare aflate în patrimoniile celor doi inculpați și părții responsabile civilmente, ci în baza art. 252 alin. 1 C. pr. pen., organele de executare silită din cadrul ANAF sunt obligate să identifice și să evalueze bunurile, iar în cazul în care au descoperit anumite bunuri a căror valoare se ridică la concurența sumei de

416.582 lei, asupra acelor bunuri vor institui sechestrul asigurator, fiind disproporționat să aplice sechestrul și cu privire la restul mobilelor și imobilelor.

În lumina considerentelor expuse, soluționând cauza în al doilea grad, Completul de cameră preliminară, în baza art. 249 alin. 1, 2, 5 și 6 C. pr. Pen. și art. 11 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, a admis în parte cererea formulată de partea civilă Statul român, prin A.N.A.F., D.G.R.F.P.B., A.J.F.P.M. și va dispune instituirea sechestrului asigurator asupra bunurilor mobile și/sau imobile care se află și/sau care vor intra în patrimoniile inculpaților E.F.P. și BCR A.V.V.I.G. SA și ale părții responsabile civilmente F. SRL (cu denumirea actuală F.U. SRL) până la concurența sumei de 416.582 lei, în vederea garantării reparării pagubei produse prin infracțiunea de evaziune fiscală de care sunt acuzați inculpații E.F.P. (în calitate de autor) și BCR A.V.V.I.G. SA (în calitate de complice) și care formează obiectul rechizitoriului emis la data de 12 noiembrie 2018 de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Serviciul Teritorial Tg.-Mureș în dosarul nr. x/D/P/2013.

În baza art. 251 C. pr. Pen. cu referire la art. 213 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, măsurile asiguratorii instituite prin prezenta hotărâre vor fi aduse la îndeplinire de către organele de executare silită din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

S-a respins cererea părții civile de instituire a măsurilor asiguratorii asupra câștigului de 1.896.952 lei, reprezentând diferența dintre sumele de 2.313.534 lei și de 416.582 lei.

**Judecător,
Mihaela Vasiescu**

**Judecător,
Andreea Mihaela Sescu**

**Grefier documentarist,
Viorela-Maria Bejan**